

oázis

2010. április, XX. évf. 1. (58.) szám

A Magyar Schönstatt Családmozgalom lapja

Kopogtató

- ❖ Szégyelltem magam a fejem búbjától a sarkam csücskéig, hogy miket is gondoltam róla. De nagyon boldogan szégyelltem magam.
- ❖ A szülőnek is nagyon észnél kell lennie, a gyerekek rögtön megérik, ha valamelyik testvérük kivételezett helyzetbe, sztárpozícióba kerül
- ❖ Ne csinálj gondot abból, ha szaporodnak a hibáid, ha bepizskoltad az arcod, a kezed és a füled, a mosdás után tisztább lesz, mint előtte volt.
- ❖ Az én nevelésem kizárólag a Szűzanya műve, minden mélyreható emberi befolyás nélkül.
- ❖ Korunk egyik nagy baja, hogy kétségbeesjtően keveset törődünk egymással.

Az Atya szeme fénye

A gyermeki és az apai-anyai mivoltunk minél teljesebb megélése

Miről is van szó, amikor az „atya-jelkép” kerül szóba? Arról a jelképről van szó, melyet Kantenich atya életének utolsó évében – 1967 októberében - a trieri egyházmegye schönstatti papi közösségére bízott azzal, hogy őrizzék mindaddig, amíg azt a schönstatti összességben el tudják helyezni.

A jelképek alkalmasak arra, hogy az **értelmet, érzelmet és az akaratot** is megérintsék. A szellemtörténet folyamán találkozunk azzal, hogy e három valamelyikének egyoldalú túlhangsúlyozása váltja a másikat: racionalizmus, szentimentalizmus, voluntarizmus. Kantenich atya szerves gondolkodása képessé tette őt arra, hogy harmóniában lássa az emberi léleknek ezeket a képességeit.

Jézus az Istent atyának nevezte, így akarta közel hozni hozzánk az Ő lényét. Schönstattban egy szemre emlékeztető háromszög alakú jelképpel akarunk a Mennyei Atyára utalni. A jelképhez kapcsolódik annak tartalma, az atyai mivolt: az Atya nagysága, jósága, szeretete, hűsége...

Az atyajelképpel való különböző találkozásaink alkalmával: amikor látjuk, megérintjük, a háziszentélyünkben fogadjuk, vagy hallunk, olvasunk róla, fejünkkel, szívünkkel kapcsolatba lépünk vele, akkor először talán inkább szándékoltan, később aztán már önkéntelenül is ezeket gondoljuk, ezek hatnak az érzelmvilágunkra és mozgatják az akaratunkat, hatják át egyre inkább egész lényünket.

Ahogy Jézus az emberi apa képét használta ahhoz, hogy az örök Isten lényéhez közel vezessen bennünket, úgy létezik a fordított folyamat is. Az Isten atyai mivoltából kiindulva fordulunk az ember-apai mivolthoz azzal a kívánsággal, hogy véges mivoltunkban ugyan, de képmása legyünk az Isten nagyságának, jóságának, szeretetének, hűségének.

Az emberi apaság-anyaság korrelatív élethelyzetet jelent, elválaszthatatlanul kötődik hozzá a gyermekség. A Jóisten apai mivoltához kapcsolódik a mi gyermeki mivoltunk. Megéljük magunkat az Ő kedves gyermekeinek, az Ő szeme fényének, s ez a megélés segít nekünk abban, hogy emberi mivoltunk kibontakozzon, mint ahogy a növények kivirulnak a Nap sugarainak fényénél és melegénél... Életfolyamat formájában ez úgy megy végbe, hogy újra meg újra beleéljük magunkat abba a valóságba, hogy az Isten szeretetének fénye és melege sugárzik ránk.

Februárban több mint húsz magyar családnak volt alkalma az Atya-jelképpel való találkozásra. Február 28-án szentmise keretében az óbudavári kápolnában búcsúzott a nemzetközi Atya-jelkép országunktól, miután áldás-csíkot húzott háziszentélyeinken át.

Kantenich atya és Rita

Ha saját erőinkre tekintünk,
Elsüllyed minden bizalmunk és reményünk,
Odanyújtjuk Neked kezünket Anya,
S kérjük bőkezű szeretet-adományodat.
A szövetséghez, melyet velünk kötöttél,
És kegyelemmel gazdagon megöntöztél,
Te hűséges maradsz minden időben,
Viharokban is és veszélyekben...

Kantenich atya

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő előszava.....	3
Tartalom	4
Esszé	5
Mérföldkövek	10
Mindennapjaink	16
Élő háziszentély	28
A pápára figyelünk	32
Kentenich atya tanításából	34
Adjátok tovább a mikrofont!	37
Otthonra találtunk	41
Tedd könnyűvé	44
Gyereknövelde	47
Ép lélek ép testben legyen!	52
Főzőcske	54
Nincs/Van boruk!, Gólyahír	55
Gyerekszáj	56
Schönstatti hírek.....	57
CSAK hírek	62
Fiatalok Oázisa	64

OÁZIS 2010. április, XX. évf. 1. (58.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalmak) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 21/382-8558, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazisis • **Főszerkesztő:** dr. Sallai Tamás és Karikó Éva

• **Készítették:** Abai Tibor és Zsuzsi, Ferencz Máté, Gódnány Róbert és Rita, Horváth Attila és Teca, Horváth Róbert és Bea, Kaposi László és Andrea, Kuslits Károly és Panka, Mészáros Zoltán és Zsuzsi, Mosoni István és Kati, Nádudvari András és Rita, Oláh Gyöngyvér, Sr. Gertrud- Mária Erhard, dr. Szelestei Gábor és Barbara, Zajkás Péter és Rozi, Varga Károly és Erika, Wangler Ottó és Katalin

• **Szöveget gondozta:** Guldné Gelencsér Noémi, Schumicky Ildikó

• **Címlap- és hátlapfotó:** Rábai Szilárd • **Tipográfia:** Heiszler Csaba és Erika

Nyomás: OOK-press Nyomda, 8200 Veszprém, Pápai u. 37/a.

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Köszönjük, ha támogatjátok Egyesületünk működését a 73200134-10000434 számlaszámon, illetve a Schönstatt Szentélyt Magyarországnak Alapítványt, mely az építkezést a 73200031-11252201 számlaszámon szolgálja.

Készül a Nemzeti Civil Alapprogram támogatásával.

Tilmann atya az Oázisról
 „Az Oázisban nem elméletekről írunk, és nem véleményeket fogalmazunk meg, hanem a család életéről írunk, ami valóban megtörtént. Ha valaki ezt elolvassa, akkor erőteljesen adhat neki, mert így gondolhatja: ha ezt másoknak sikerült megvalósítani, akkor talán én is képes vagyok rá. Így készítette Kentenich atya az első újságját, és így írjuk mi az Oázist.”
 Oázisunk nagyon fontos eszköze az apostolkodásnak. Rendeljünk néhány példánnyal többet, hogy továbbjárnánk másoknak. Reméljük, segít ebben a megrendelőlap, amit újságunkhoz mellékelünk.

Jelenlegi számunk házigazdája a Soproni Régió volt
 Köszönjük írásait!

Őket a **Budapesti Régió** követi, központi téma:

Tegyétek, amit mond!

Lapzárta: **2010. április 15.**

Várjuk írásaitokat a következő címre:
 Sallai Tamás+Karikó Éva
 oazisis@schoenstatt.hu

Az igazi gyermekség az igazi felnőttiség kulcsa

„Válj olyanná, mint egy gyermek!”

„A gyermek tehát hiszi, hogy létezik egy jótévő és erőteljes hatalom saját magában és maga körül. A gyermek körüli hatalom legtöbbször az apáé és anyáé. Ezerszer megélte a gyermek, hogy az anya és az apa a szükséges enivalót az asztalra tette, a ruhákat előkészítette és így tovább. Így a gyermek újra és újra megél maga körül egy jóságos és erős hatalmat.

Mi következik ebből a számunkra?

Válj olyanná, mint egy gyermek! Nekem is szert kell tennem az Atyaistenbe vetett rendíthetetlen bizalomra, az Atya mindenhatóságába, az Atya jóságába, az Atya hűségébe vetett bizalomra.” (Kentenich atya 1937)

Gyermekként és felnőttként egyaránt Isten gyermekei vagyunk.

Ezt az ajándékot gyermekként a keresztességben kapjuk, felnőtt korban istengyermeiségünk választás kérdése. A keresztességben Isten a gyermekévé fogad bennünket. A felnőttkori választás lényege, hogy ott és akkor az Atyával való közösséget választjuk-e. Kentenich atya ezt egy hasonlattal világítja meg: „A vas érdes, hideg, kemény anyag. A forró parázsba mártva magába fogadja a tüzet. Izzik, melegít és világít, mint a tűz, de közben továbbra is vas marad. Így kap a lelkünk is új képességet arra, hogy érzékelje az Istent.”

Az emberré lett Isten emberekre bízta magát.

Kentenich atya többször ábrázolta az Istent a bizalom pedagógusaként, akit utánoznunk kell, hiszen az üdvösség titkát Isten az emberekkel megosztotta. Szívesen tért ki erre az összefüggésre a beszédeiben, amikor a nevelőket arra akarta ösztönözni, hogy a saját gyermekeik és a rájuk bízottak sorsát tegyék a Szűzanya kezébe, hiszen ezt Isten is megtette, és nem csalódott.

Isten gyermekének lenni először is azt jelenti, hogy igent mondunk az Isten bizalmára.

Hosszú folyamat, mire újra belenövünk a gyermeki bizalomba, és megtanuljuk magunkat rábízni az Atya szeretetére. Mivel kisgyermek korunkban visszaéltek a bizalmunkkal, felnőttként újra kell tanulnunk a bizalmat. Jézusnak is bele kellett nőni az Atyára való teljes ráhagyatkozásba, nemcsak kisgyermekként, hanem még a kereszten is. Akkor tudjuk megélni az Istenre való ráhagyatkozásun-

Ha van még egy ötletünk az adott helyzet megoldására, akkor még mindig az Isten hagyatkozik ránk, és nem mi Őrá.

kat, amikor eljutunk saját mindenhatóságunk végére. Ha van még egy ötletünk az adott helyzet megoldására, akkor még mindig az Isten hagyatkozik ránk, és nem mi Órá. Amikor viszont már nincs több ötletünk a megoldásra, de van Atyánk az égből, akire rábízhatjuk magunkat, akkor a bizalom új ideje kezdődik.

A vallási tökéletességre törekvők nagyon nehezen fogadják el, hogy mindaz, ami Istentől jön, teljesen ingyenes ajándék. Kegyelem, amelyet nem kiérdemelni kell, hanem hittel elfogadni. Ha azt gondoljuk, hogy ha jobbak leszünk, Isten több kegyelmet ad, akkor tévúton járunk. Még mindig az érdemeinkben hiszünk, és nem az Istenben. Nem megszerezni kell a kegyelmet, hanem befogadni, és a szeretetre válaszolni. Meg kell szabadulnunk piaci gondolkodásunktól.

Kis Szent Teréz azt írja, hogy a tökéletesség hegyére akart feljutni, de nem volt hozzá ereje. Ezért kérte az Atyát,

hogy segítsen, karjába kapaszkodott, mint egy hatalmas liftbe, és az Isten felvitte a hegyre. Nyitott volt a kegyelem befogadására, és együttműködött az Atyával.

Gyermekeink is Isten gyermekei.

Sok félelmünk csökkenne, ha ezt komolyan el tudnánk hinni. Nem sajátítanánk ki, és nem akarnánk őket saját képmásunkra formálni, mert ők Isten képmásai.

Azt kell elérni, hogy gyermekeinkben az ősbizalom alapérzéssé váljon: az ősbizalom egy olyan tapasztalat, ami azt jelenti, hogy feltétel nélkül szeretnek, és a mennyei hatalmak támogatnak, amelyek minden esetben erősebbek az élet bármilyen akadályánál és feszültségénél.

Sok előnye van ennek a gyermeki ősbizalomnak. Ez ajándékoz a gyermeknek biztonságot és védelmet minden új és szokatlan élethelyzetben. Lehetővé teszi, hogy a csalódásokat könnyebben feldolgozzuk, képessé tesz arra, hogy mások hibáit gyorsan megbocsássuk.

Azonban az ősbizalomban – minden biztonság és védelem ellenére – marad valamennyi félelem, amit nem lehet kiirtani. A félelem olyan ősi érzés, amely velünk született, és végső soron a lélek reakciója arra a felismerésre, hogy ő magától nem maradhat fenn a létben. A félelem ezért pozitív erőnek is tekinthető, amely a létfenntartásra ösztönöz bennünket.

A gyerekek a szülőket először egy tökéletes és elfogadó hatalom képviselőjeként látják, akik mindenre képesek, mindent tudnak és mindenekelőtt feltétel nélkül szeretnek. A gyermek egy napon elkerülhetetlenül megtapasztalja, hogy a szülei korlátozottak, nem tehetnek meg mindent, sőt nem is mindig szeretnek. Ez csalódást okoz. A gyermeknek meg kell birkóznia ezzel az érzéssel, anélkül, hogy elveszítené a bizalmát, és gyanakvó lenne a szülei és az Istennel szemben. Ennek a csalódás-

nak a feldolgozásától függ a későbbiekben, hogy a gyermek mint személyiség bizalommal vagy bizalmatlansággal teli beállítottsággal indul neki az életnek.

Nevelőként és szülőként segítő szándékkal kell fellépni, és pedig úgy, hogy gyermekeink lépésről lépésre közelebb kerüljenek saját eszményükhöz, ahhoz a képhez, amelyet az Atya alkotott róluk.

A mi Istenbe vetett bizalmunk kihat felnőtt gyermekeinkhez való viszonyunkra: egy életen át kísérjük őket, anélkül, hogy megvonnánk tőlük a személyes szabadságukat – terveiket, döntéseiket és cselekedeteiket illetően. Isten is így cselekszik velünk: anélkül, hogy az általa ajándékozott és a jóhoz kötött szabadságunkat megsértené, elkísér minket az életünkön át, és segít bennünket a képességeink kibontakoztatásában, a tökéletességre akar vezetni, mégpedig szakadatlanul előre haladva. Az ő mércéje szerint mi a végtelen Isten képmása és ikonja vagyunk, és egyre inkább azzá kell válnunk. Az Isten mindent úgy rendel el, hogy az örök végcél minden ember számára elérhető legyen, még a görbe evilági utakon keresztül is.

Egy édesanya mesélte:

A fiunk egyetemista lett. Sajnos – ő legalábbis ezt nagyon fájlalta – az egyetem ugyanabban a városban van, ahol lakunk, így nem költözhetett el otthonról tizenkilenc éves korára úgy, mint a testvérei. Egyetemista élete ott zajlott a szemünk előtt. Ez időnként számunkra is nehéz volt.

Az egyetemen elég nagy volt a társadalmi élet, közös programok kocsmázásokkal tarkítva. Gyermekeinknek teljes szabadságot adtunk, már megszoktuk, hogy időnként az éjjel közepén ér haza. Egyik reggel azonban férjem azzal keltett, hogy fiunk nincsen itthon. Éreztem, ahogy a jeges félelem teljesen a hatalmába kerít.

Este valamilyen vetítésre ment – kapartam össze gondolataimat. Utána biztosan megint kocsmába mentek. Rendes gyerek, sosem láttam részegen, de lehet, hogy éppen ezért van veszélyben. Decemberi fagyos éjszaka volt. Add, Istenem, hogy a kollégiumban legyen a többiekkel, és ne egy jeges ároksparon! – fohászokodtam. Semmilyen haragot, nehezteletést nem éreztem, csak nagy-nagy aggodalmat. Ha a kollégiumban van, dél lesz, mire előkerül, addig biztosan alszik – tanakodtam, de nyolc óránál nem bírtam tovább, felhívtam a mobilján. Két csengetés és már fel is vette. Józan, friss hang: „Gondoltam, hogy már kerestek. Most jövök rorátéról, mindjárt megyek haza. Egész éjjel tartott a vetítés.”

Szégyelltem magam a fejem búbjától a sarkam csücskéig, hogy miket is gondoltam róla. De nagyon boldogan szégyelltem magam.

Egy édesanya mesélte:

A bizalom számomra nem csak azt jelenti, hogy megbízom a gyermekben egy-egy adott helyzetben,

hanem bízom abban, hogy minden furcsa, számomra érthetetlen, sőt nemegyszer aggodalmat keltő viselkedése ellenére gyermekem nagyszerű felnőtt lesz, és hogy ő a Jóisten álma.

Ezt a bizalmat megőrizni sokszor nem is könnyű. Ismerős és baráti családjainkban körültekintve az a tapasztalatom, hogy szinte minden családban van egy-egy gyermek, akinek nevelésével küzdenek a szülők. Általában az a gyermek „problémás” a szülők számára, aki nagyon más, mint ők.

Nekünk is van ilyen nagyon más gyermekünk. Kiskorában sokat küszködtem, először vele, aztán magammal. Nagyon szeretjük ezt a nagyon más gyermekünket is, úgy, mint a többi, de sokszor nagyon nem értettük a viselkedését. Mi történik a számunkra érthetetlen viselkedés láttán? Beköltözik az anyai szívbe az aggodalom. Erről persze nem beszélünk neki, de a gyermek érzékeli. Miből is? Már megszületett a harmadik gyermekünk, amikor ez tudatosult bennem. Ránézek a kicsi két-évesre, és a szememben, az arcomon ez van: „Csodálatos vagy, örülök, hogy vagy”. Ráné-

zek a másik gyermekre, és az arckifejezésem tele van aggodalommal. Ő nem tudja, mi a baj, csak azt érzi, hogy valami nincsen rendben vele. Minél inkább ezt érzi, annál inkább problémásan viselkedik.

Mikor erre rájöttem, nagyon megsajnáltam őt, és elszégyelltem magam. Szegény gyermek! Bizonytalan a szeretetemben. Leültem magammal és a Jóistennel beszélgetni. A Jóisten azt mondta: „Ne aggódj, azokat a tulajdonságait, amik most neked nehézséget jelentenek, azért teremtettem bele, mert majd szükségem lesz rájuk a küldetéséhez.”

Összeszedtem magamban gyermekem jó tulajdonságait, és elképzeltem, hogy ha felnőtt, ezek a tulajdonságok fognak benne nagyra nőni. Mindebből egy nagyon szép felnőtt képe bontakozott ki. Ezt a képet és magát a gyermeket a Szűzanya édesanyjai gondjaira bízta.

Mindez nagyon jót tett nekem. Úgy néztem rá, mint Isten gyermekére, és ez nagyon jót tett neki is. Ezt a küzdelmet nem egyszer kellett megvívni magammal. Mindannyiszor, ahányszor az aggodalom szorongatta a szívemet.

Utoljára az ifjúkor kezdetén. Már túl voltunk a kamaszkor nagy kilengésein. Gyermekünk kezdett szépen beleérni az ifjú felnőttkorba, de azért még nem volt minden problémamentes. És akkor megint belém markolt az aggodalom.

„Te jó ég! Már húsz éves, és még mindig...”

Nem beszéltem erről egy szót sem, és mégis döbbenetes volt a hatása. Újra a haját növesztette, újra szemtelen lett, és teljesen visszaesett a kamaszos viselkedésbe.

„Bízni, bízni, bízni! Ő Isten gyermeke, és a Szűzanya neveltje” – kezdtem magammal újra a harcot.

Azóta eltelt pár év. Ő már felnőttként teljesen külön él tőlünk. Amikor találkozunk, egyre gyakrabban fedezem fel benne azokat a vonásokat, amelyekből kisgyermekkorában összeraktam a nagyszerű felnőtt képét, és amelyeket akkor a Szűzanya gondjaira bízta.

Mint észrevétlenül álomba hull az ember,
úgy hull az ifjúkorból a férfikorba át;
már múltja van s leül szemközt komoly szeszekkel
s apányi lett körötte már egyre több barát.

Apa és kislánya most együtt látogatják,
s a kislány lesz lassan, ki jobban érti őt,
ki érti még lobos szívének sok kalandját,
s kijátsszák lent a padlón a hintázó időt.

De mégis néhanap felnőttként pénzt keres már,
megrendelésre fordít, eladja verseit,
már szerződést bogoz, számolgat és protestál
s megélni néki is csak a mellékes segítő.

Sikerre nem kacsint, mert tudja, egyremegy,
e hölgy kegyeltje az lesz, ki jókor érkezett; -
kedvence már a mák s a bíborhúsu meggy,
a bús kamaszt igéző méz és dió helyett.

És tudja, nyáron is lehullhat egy levél,
hiába táncol és csal a forró emberész,
s minden megméretik, ha egyszer majd nem él;
sportbajnok nem lehet már, sem kóbor tengerész,

de megtanulta, hogy fegyver s szerszám a toll,
s ugyancsak nyaktörő az, ha méltón peng a lant,
s hogy eljut így is ő mindenhová, ahol
mezítlén él a szándék és perzsel a kaland.

És míg tollára dől, a gyermekekre gondol,
és nincs nehéz szívében most semmiféle gőg,
mert értük dolgozik, akár a néma portól
csikorgó gyárban élők s műhelyben görnyedők.

Radnóti Miklós: *Mint észrevétlenül*

Mérőldkövek Kentenich atya életútján

Az életének melyik állomásán vagyunk mi?

Szeretném Önökkel Kentenich atya életének néhány állomását szemlélni. Az ő életútja áldásos út, de keresztút is. Az a hivatásunk, hogy Kentenich atya karizmáját hordozzuk, tehát bizonyos mértékig a sorsába és a gyümölcsözőségébe is bekapcsolódunk. Kentenich atya azt mondta egyszer: „Minden munkatársamat úgy könyörögtem ki a Szűzanyától.”

Schönstattban négy mérőldkőről beszélhetünk. Kentenich atya maga rögzítette, fogalmazta meg ezeket. Ez négy nagy esemény, ami körül Schönstatt történelme forog.

Az első mérőldkő: Kentenich atya 1914. október 18-án a szeretetszövetséget kötött Szűzanyával. Később azt mondta: „Ezen a napon a Szűzanya nekem ajándékozta a szívét. Bizonyos mértékig elveszítettem saját öntudatomat. Ettől a naptól fogva magával vitt engem, és eszközként használt.”

Az alapító okiratban azt mondja a Szűzanya: „Itt szeretném a szíveket magamhoz vonzani, és nevelni őket, hogy hasznos eszközök legyenek a kezemben.” Elsősorban Kentenich atya lett ez az eszköz. Mindenkinek mindene, és egészen Máriáé akart lenni. Ez a tudat nem csak október 18-án keletkezett.

Ez már megalapozódott a gyermekkorának fontosabb eseményeiben: amikor édesanyja kényszerből árvaházba adta, és az árvaház kápolnájában a legértékesebb holmiját, amije volt (az elsődíszre kapott aranyozott keresztjét) a Szűzanya nyakába akasztotta: „ha én nem tudok közvetlenül gondoskodni a gyermekemről, akkor a Szűzanyának kell gondoskodnia.” Ez egy nagyon mély pillanat volt az alig kilencéves fiú életében, ezt a felajánlást egész mélyen magával vitte. Később egyszer azt mondta: „Ez volt az én inszkripcióm.”

Amikor a nővérek egyik évfolyama megkötötte a szeretetszövetséget, azt mondta: „Nem tudják elhinni, hogy mennyire örülök, amikor valakik a Szűzanyának szentelik magukat, mivel Isten előtt felelősséggel tartozom más emberekért. Ilyenkor veszek egy elsődíszre keresztet, és a Szűzanya nyakába akasztom. És akkor azt mondom: Neked kell ezekről a gyermekekről gondoskodnod. Ez a felelősség és ez a feladat most a Tiéd. Ők most a Te eszközeid lesznek.”

Amikor papnak készülve teológiát tanult, és hitbéli válságot élt át, a szívében a Szűzanyával való kapcsolatát meg tudta őrizni, és azt mondta Neki: „Ha Te szeretnéd, hogy megbolonduljak, hogy minden szellemi erőm elvérezzék – és ez volt a legrosszabb, amit el tudott képzelni, ez rosszabb volt, mint a halál –, akkor készen állok.” Ez a titok, ez a tökéletes önátadás mentette meg őt. Később már soha nem volt hitbéli válsága. Olyan erős hitbéli alapot épített, hogy Schönstatt minden tagja megállhat rajta.

Kentenich atya papi ezüstjubiläumán tett egy önvallomást: „A Szűzanya kilencéves koromtól formált engem. Ha visszatekintek, nem ismerek még egy embert, aki mélyebb benyomást gyakorolt volna rám. Emberek milliói törnek össze, ha ilyen sorsot élnek meg. Lelkileg belül teljesen egyedül kellett felnőnem, mert egy világnak kellett bennem megszületnie, amelyet később tovább kellett hordoznom és tovább kellett adnom. Az én nevelésem kizárólag a Szűzanya műve, minden mélyreható emberi befolyás nélkül.”

Ezt követi a második mérőldkő: 1942. január 20.

A Schönstatt mozgalom fejlődése október 18. után először egészen rejtve ment végbe. Ekkor jött egy óriási nehézség, amely sok más közösséget tönkretett: a világháború. Schönstatt azonban a világháború ideje alatt tovább növekedett. A növendékei írtak Kentenich atyának, és ő ezekből a levelekből újságot szerkesztett, amelyben a problémákról egészen életközeli írt, és mindig megpróbálta kiemelni a levelekből, hogy mi segített a fiúknak a nehézségekben. Az első harctérre került kiadás 50 példányban jelent meg. A következő alkalommal már 100, a háború végén pedig 2000 példány látott napvilágot.

A 20-as, 30-as években Schönstatt egyre ismertebbé vált. Sokan jöttek pedagógiai napokra, a német papság harmada vett részt Kentenich atya lelkigyakorlatain. Majd a nemzeti szocializmus került hatalomra, amely a Schönstatt mozgalmat az első számú államellenes kategóriájába sorolta. Tudták már, hogy ki a mozgalom feje, a Schönstatt mozgalom néhány vezetőjét már letartóztatták, és természetesen a vezetőjét is szerették volna megszerezni.

Amikor Kentenich atya 1941 szeptemberében egy nagy papi lelkigyakorlatot tartott, a GESTAPO le akarta tartóztatni. Akkor ő azt mondta a tisztnek: „Ha azt akarja, hogy egész Németország megtudja, hogy letartóztattak, akkor azonnal vigyenek magukkal. Ha nem szeretnék, akkor hagyják, hogy befejezzem a lelkigyakorlatot.” Maga mondta erről a kurzusról: „Ez volt az én hatyúdalom.” Mindig lehet látni az életében, hogy amikor nagyon nehézé válnak a dolgok, így szólt a Szűzanyához mint gyermeke: „Teszek valamit érted, Te is tégy valamit értem.” Ez a hatyúdal a Szűzanyáról szólt, az előadások tele voltak a Szűzanya iránti szeretettel, és ezt nyomon lehet követni az elkövetkező években is. Amikor problémái voltak, mindig a Szűzanyáról tartott prédikációt.

1941. január 20-án a legrégebb ruháját öltötte fel, és egyedül ment Koblenzbe. Papok és nővérek akartak vele tartani, de ő azt mondta: „Vannak utak az életben, amelyeket egyedül kell járni.” Egy nővértársam mesélte (aki közösségének a hűség volt az eszménye), hogy Kantenich atya azt mondta nekik búcsúzáskor: „A hűség velem tart.”

Kantenich atya reggel 8-kor ott volt a hatóság előtt, a rendőrök első lépése pedig az volt, hogy éjjelig várakoztatták. Más emberek idegesek lettek volna, Kantenich atya azonban nyugodt maradt, és egy kicsit tudott aludni is ebben a kilátástalan helyzetben. Kihallgatták, és először börtönbe, majd sötétzárkába zárták. Kicsi, alacsony cella volt, éppen csak hogy fel lehetett állni benne, egyedül egy lehajtható pricc volt benne. A sötétzárka a lelki terror része volt. Legtöbbször két nap alatt megtörték benne. Kantenich atya négy hétig kitartott. Aztán kivették, és a fegyőrök azt mondták róla: „Úgy jött ki, mint egy király.”

Majd egy másik cellába került. A börtön egy kolostor mellett állt, ezt az ott lakók kihasználták, és óvatosan kapcsolatba tudtak kerülni az atyával. A közösség tagjai az egész világot megmozgatták annak megakadályozása érdekében, hogy koncentrációs táborba vigyék. Személyes kapcsolatok útján sikerült rábírnuk a börtönorvost, hogy ha Kantenich atya önként jelentkezik, akkor ráírja a papírára, hogy nem alkalmas a koncentrációs táborra.

Ebben a helyzetben mindenki másnak azt tanácsolnám – mondta később –, hogyha az isteni gondviselés felajánlja ezt az utat, akkor használja ki. De ő maga úgy érezte, hogy

Isten tőle nem ezt akarja: „Isten azt várja tőlem, hogy szabadságomat Neki ajándékozzam azzal a kéréssel, hogy mindenki számára, aki a mozgalomhoz tartozik, a belső szabadságot ajándékozza.” Nehéz volt megtennie ezt a lépést. Később ezt mondta: „Örültem, hogy van szemüvegem, így nem látták, hogy sírok.” Attól tartott, hogy az emberei nem tudnak azonosulni a döntésével. Vajon el tudják-e viselni, csalódnak-e benne, vagy elkeserednek? Ezen a január 20-án illegálisan szentmisét ünnepelt, mint mindig. Ezután levelet írt a legközelebbi munkatársának: „A választ tekintse a természetfölötti valóságba vetett hitnek, a közösség tagjainak egymás közötti sorsközösségének. Istennek adom az én szabadságomat az ő szabadságukért.”

Kantenich atya koncentrációs táborba került. Nagy vigasz volt a számára, hogy leveleket kapott, amelyek megmutatták neki, hogy bár nem mindenki tudja őt megérteni, vele tartanak, mellette állnak. Ugyanolyan sorsa volt, ugyanazt kellett csinálnia, mint minden más fogva tartottnak: lenyírták a haját, közös fürdőbe kellett járnia, dolgoznia kellett, túlszűfolt hálótermekben kellett laknia, és mégis megőriz-

te a lelkét, és feltette magában a kérdést: Mit akar Isten most tőlem? A Szűzanya eszköze vagyok, az Ő keze.

Titokban leveleket írt, így vezette tovább a mozgalmat. A leveleket soha sem a saját kezével írta, mindig volt egy munkatársa, akinek diktált. Ez védekezés volt, mert gyakran szólították, hogy megkérdezzék, nem írt-e tiltott levelet, így mindig tiszta lelkiismerettel mondhatta, hogy nem. Védelemből minden verses formában íródott, hogy ha egy pár lapot megtalálnának, akkor azt gondolják, hogy valaki költögetett. Valójában ez lett a schönstatti vezetők bibliája: a Himmelweis imakönyv és két vastag könyv, amelyet Pásztortükörnek nevezünk. Ezenkívül kiterjedt lelkipásztori munkát végzett a lágerben, és a családmozgalom alapításának gondolata is itt erősödött meg benne.

A harmadik mérőldkö: 1949. május 31.

A trieri püspök, aki nagy bizalmasa volt Kantenich atyának, Schönstattba jött egyházi vizitációra. Kantenich atya nem volt jelen, Dél-Amerikában volt. A vizitáció végén a püspök írt egy jelentést igen pozitív megítéléssel mindarról, amit látott, de néhány helyen kérdések merültek fel. Ezt a jelentést Kantenich atya Dél-Amerikában megkapta és elolvasta. Észrevette, hogy a jelentés pozitív kicsengésű, de érzékelte, hogy a kérdések olyan pontokat érintenek, amelyek nagyon fontosak számára. Biztos volt benne, hogy ezekben a kérdésekben Schönstattnak küldetése van az Egyház számára: Schönstatt lényegéről, pedagógiájáról és a szeretetszövetségről volt szó. Kantenich atya azt mondta magának: „Nem hallgathatok.” És írt egy levelet a püspöknek, amelyben mindent elmagyarázott – két vastag könyv lett belőle. Kantenich atya tudta: lehetséges, hogy a püspök mindezt támadásnak tekintti. Ez kockázatos volt, ezért ezt a levelet Chilében a szentély oltárára helyezte 1949. május 31-én, ezzel a kockázatot átadta a Szűzanyának. Ez a levél megterhelte a püspökkel való kapcsolatát, aminek az lett a következménye, hogy Kantenich atyának el kellett hagynia Schönstattot, és tizennégy évre Amerikába száműzték.

A negyedik mérőldkö: 1965. december 24. Szenteste.

Ez jelképezi Kantenich atya életének utolsó időszakának kezdetét. Ezen a napon, szenteste érkezett vissza Schönstattba. Ez a dátum Schönstatt – Kantenich atya életében megélt – fejlődésének utolsó nagy korszakának kezdetét jelenti.

Kantenich atya életének néhány állomására tekintettünk. Úgy szemléltük őt, mint a Szűzanya eszközt. Ő már nem él közöttünk, az ő karizmája most másként hat, de általunk is tovább működhet. Szeretném, ha elgondolkoznának három kérdésen:

- Mi érintett meg bennünket?
- Ki számunkra Kantenich atya?
- Az ő életének melyik állomásán vagyunk most, hogyan őrizzük karizmáját?

Egy házaspár mesélte, hogy életük során gyakran kapnak próbatételeket, amikor Kentenich atya január 20-át megélik:

Nagyon fiatalon ismerkedtek meg. A fiatalasszony pedagógiai képzettséget szerzett, a férj pedig gazdálkodó családból származott. Amikor megházasodtak, építettek egy kis házat. A férfi egy cégnél dolgozott, hajnali és éjszakai műszakjai voltak, és nagyon rosszul érezte ott magát. Az asszony aggódott érte, arra gondolt, talán könnyebb lenne a férfinak, ha ismét a mezőgazdaságban dolgozhatna, pedig hozzá egyáltalán nem állt közel az ilyen jellegű munka. A feleség visszaemlékezve azt mondta, hogy csak másnap reggel ébredt annak tudatára, hogy mire mondott igent a munkahelyváltással kapcsolatban. Ennek a házaspárnak mély kapcsolata van Kentenich atyával. Ez volt életükben első alkalommal a január 20-a.

A gazdaságuk máig megvan. A mezőgazdaság nagy anyagi kockázatokkal járó, merészséget kívánó hivatás, tele bizonytalansággal, és ők állandóan a bizalom iskolájába járnak. Amikor létrehozták a háziszentélyüket, világossá vált számukra, hogy otthonuk küldetése a bizalom.

Amikor a szentelésre készültek, írtak egy imát. „Kedves Szűzanya! Rád bízunk gyermekeinket, kíséred őket útjukon. Segíts bennünket bízni Isten atyai szeretetében, még akkor is, ha mi az emberi értelmünkkel sok mindent nem tudunk felfogni.”

Ez idő tájt a falujukban két fiatal szenvedett halálos balesetet, és ez mélyen megrendítette őket, olyannyira, hogy családcsoport találkozájukon azt mondták a többi családnak, nem tudnak a kijelölt témáról beszélgetni, szeretnének közösen arról gondolkodni, hogyan lehet az ilyesmit túlélni.

1985 szeptemberében, Kentenich atya születésnapján szentelték fel a háziszentélyüket. Egy hónappal később októberben a legidősebb fiuk a saját udvarukban halálos balesetet szenvedett. Utólag vették észre, hogy Isten felkészítette őket erre a tragédiára.

A feleség elmesélte, hogy fiának volt egy kedvenc éneke, amit az anya minden este elénekelt neki:

*„Áldj meg engem, Mária, áldd meg gyermekedet,
 hogy itt a békét, ott a mennyet megtaláljam.
 Áldd meg minden gondolatomat, minden tetteimet,
 add, hogy a Te békédben nyugodjak éjjel és nappal.”
 „Áldj meg, Mária, áldd meg az én utolsó órámat,
 édes vigasztaló szavakat suttogjon a szád.
 A Te kezed zárja le a szememet.
 Légy életünkben és halálunkban a reményünk!”*

A fia halála előtti estén egy kis gyertyát készítettek az imához, melynek korona alakja volt. Amikor az anya benyitott az alvó fiukhoz, még égett a gyertya, és egy

táncoló koronát vetített a mennyezetre. Az anya mondta, hogy később eszébe jutott ez a jelenet, és vigaszt nyújtott neki, hogy a korona jelezte a Szűzanya jelenlétét.

Másnap a gyerekek az udvaron játszottak. Hirtelen a szomszédasszony hangos kiáltását hallotta, gyorsan kifutott, és látta, hogy fia a földön fekszik, a hátába beleszúródva egy éles eszközzel. A szíve sérült meg, azonnal meghalt. Az anya odatérdelt melléje, lezárta a gyermek szemeit, és elénekelt az „Áldj meg, Mária” című éneket mind a négy versszakkal.

A férj hazajött, halott fiát az ölébe vette, bevitte a háziszentélybe, és egy padra fektette. Azon a helyen, ahol a fiú meghalt, egy kerti szentélyt létesített a házaspár egy MTA képpel.

„Minden reggel ott vagyok – mondja az asszony –, ott végzem a reggeli imámat, számomra fontos helyé vált. Ott érintette meg a menny a földet. Az első évben minden nap kimentem a sírhoz, most már nem kell minden nap.

Minden nap ott vagyok a kerti szentélynél, ez számomra egy bizalmi gyakorlat. Ezután ezt a dalt sokáig nem tudtam énekelni. Évekkel később született egy kislányunk, és amikor a gyermek ezt a dalt hallgatta, mindig rám nézett, hogy megint sírok-e. Még most is megvan az az erő, amit fiam halálának pillanatában kaptam.”

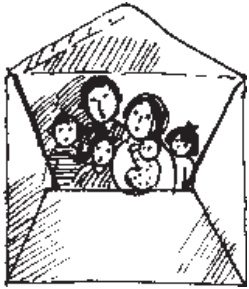
A legkisebb lány azóta leérettségizett, és Afrikába készül, missziós munkát szeretne ott végezni. Az édesanya nagyon félti, mert sok veszély fenyegeti, de azt mondja: „Most el kell engednem a gyermekemet. Gyakran odamegyek a kerti szentélyhez, és ezt mondom Mátyásunknak (ő volt a legidősebb fiú): Vigyáznod kell a kishűgödra!”

Mindent, amit megélték, elsősorban a legnagyobb fiuk halálát, összefüggésbe hozzák január 20-ával.

*Gertrud Mária Evanzin nővér Szövetségi családoknak
 2007. július 5-én tartott előadása alapján.*

Az Atya szeme fénye

2009 februárjának első napjaiban 35 ország képviselői tanácskoztak Schönstatt alapítása 100 éves jubileumának a méltó megünnepléséről. Ezen a konferencián született meg a döntés, hogy az atya-jelkép látogassa meg a

világ országainak schönstatti közösségeit, szentélyeit. Ez a jelkép a 2014-es nagy jubileumi évig világszerte jár.

„Isten-anya itt van. Lát engem, és kíséri akar egész életemen át. »Nem mintha Őt mindig látni lehetne, de jelen van ...«.” Pontosan ez az Atya-jelkép küldetése, ami bejárta országunkat és sok háziszentélyt meglátogatott. Nekünk mindnyájunknak, mint apáknak és anyáknak, mint barátoknak és barátnőknek, mint munkatársaknak és iskolatársaknak, szomszédoknak és kollégáknak... lehetőségünk, és megbízásunk van arra, hogy mások számára megnyissuk az eget. Sokan közülünk újra és újra a legkülönbözőbb módokon tapasztaljuk meg, hogy éppen Kantenich atya, a Schönstatt mozgalom atya, aki különösen ért ahhoz, hogy számunkra az eget megnyissa.” – írta családjainknak Gertrud-Maria Erhard nővér.

Április 10-én ünnepeljük szentélyünk öt éves évfordulóját Óbudaváron. Az előkészületi (kilencetes) kilenced nyitóeseménye a nemzetközi Atya-jelkép látogatása volt hazánkban, amelyet Kantenich atya még életében az ősszentélynek ajánlékozott Schönstattban. Őt magyar házaspár hozta Schönstattból.

Hogyan került erre sor a Gódány házaspár beszámolójából tudhatjuk meg.

Úton az Atya-jelképért

Az elmúlt év vége felé érdeklődtünk Schönstattban, hogy mikor kerülhetne sor ránk magyarokra, hogy elhozzuk hazánkba az atyajelképet. Így jutottunk a 2010. februári dátumhoz.

Azt gondoltuk, hogy jó lesz, ha nem csak „megyünk-jövünk” alapon hozzuk el Schönstattból az Atya-jelképet, ezért beiktattunk két egész napot az oda-, illetve hazautazás közé.

Megszerveztük a szállást, aztán arra gondoltunk, hogy a többi majd adja magát. Az egyértelmű volt számunkra, hogy ez „a többi” majd valami jó lesz, de hogy ennyire...!?

Marienau a papi szövetség háza, közel az ősszentélyhez, ebben a házban volt a szálláshelyünk.

Kaptunk egy nagyobb szobát is, ahol összeülhettünk mind a kilencen is, ha akartunk. Megtudtuk, hogy ebben a szobában szokott Kantenich atya étkezni és beszélgetéseket folytatni, amikor a Marienauban töltötte napjait, éjszakáit. Itt költötte el 1968. szeptember 14-én este a vacsoráját, az utolsót. Megérintett bennünket az atya-kapcsolatnak ez az első ajándéka.

Az első este mindjárt össze is ültünk ebben a szobában, és a szemfüles Imre a kezébe vesz egy könyvfélét, hát a vendégkönyv volt. Lapoz benne, egyszer csak megszólal: „ez magyarul van”. Kiderült: 1959. július 17-én írta bele a bécsi Pázmáneum spirituális, hogy „Szent áldását adja ránk, Kisedével szűz Anyánk! A schönstatti kegyelmies napok emlékére a bécsi Collegium Pazmaneanum növendékei”. Aztán az aláírások... A negyedik a sorban: Kristóf János, majd hatodikként Gódány Róbert nevét láthatuk... Mintegy a Magyar Schönstatt Család gyökerét tarthattuk a kezünkben...

Másnap kilépvél a házból a szemben levő kisebb épület udvarán találtuk magunkat, annak az irodának az ablakai alatt, amelyben Tilmann atya 1993 és 2002 között dolgozott, mint a mozgalom vezetője. Megint Imre keze játszik szerepet: megpillant egy márianóvért az ablakon át, és köszönti őt a keze intésével... A nővér kinéz az ablakon, ismerős magyarokat lát, jön ki lelkesen, hogy köszöntsön bennünket. Elmondjuk, hogy mi járatban vagyunk. A nővér azonnal kapcsol: „Tudják, hogy Künster plébános, akinek Kantenich atya 1967 októberében átadta az Atya-jelképet, itt lakik 85 évesen a Marienau melléképületében? Ő sokat tudna Önöknek mondani a jelképről!” Másnap, szombaton délelőtt 9-kor együtt ültünk a nyugalmazott plébános úrral... Egy későbbi beszámolóban megírjuk, hogy mi mindent tudhattunk meg...

Szent áldását adja ránk,
Kisedével szűz Anyánk!

A schönstatti kegyelmies napok
emlékére,
a bécsi Collegium Pazmaneanum
növendékei.
Schönstatt, 1959. júl. 17.

Ami a Pázmáneumhoz
szentélyi
Kriszta János
D. Csizmadia Zoltán
Mati János
János János
János János
János János

Kaposi Andi és Laci, mikor átvették mindannyiunk képviselőjében a nemzetközi Atya-jelképet, ezt mondták: „Szívügyünké akarjuk tenni azt, hogy Magyarországon az Atya-áramlat eredményességéért egészen bevessük magunkat.”

Élményeikről így írnak:

Schönstatt 2010. február 4–7.

A mikor jelentkeztünk a zarándoklatra, hogy az Atya-jelképet elhozzuk hazánkba, úgy gondoltuk, hogy fárasztó vezetés, nagy anyagi kiadás előtt állunk, mégis éreztük a szívünk mélyén a Szűzanya hívását. És a kiadások naponta feleződtek egy-egy újabb útitárs bekapcsolódásával, Palásthy Imre személyében pedig kiváló sofőrt kaptunk. Kis csapatunk, a négy házaspár (Gódány, Szelestei, Stagl, Kaposi) és Imre, hamar egymásra és a küldetésre hangolódott. Szép volt az is, hogy harangszóra érkeztünk, és a kihelyezett Oltári-szentség köszöntött minket az Ősszentélyben.

A Jóisten hozzánk küldött mindenkit, akivel találkozni kellett, mert semmi sem történik véletlenül, különösen nem Schönstattban. Josmaris nővér elmesélte, hogy a világháború után családjával együtt kitelepítették, a reménytelennek látszó helyzetből azonban a Szűzanya Schönstattba hívta, és ez erős megtapasztalása volt annak, hogy az Istent szeretőknek minden a javukra válik: „ma sem tennék semmit se másképpen” – mondta derűsen. Kentenich atya sírjánál találkoztunk Oroszi Krisztivel, és együtt imádkoztunk azért, hogy Magyarország újra Mária országa lehessen.

Azt láttuk, hogy Schönstatt nagy, erős, sokszínű, és érezhető az otthon melege. Az emberek, lehetnek németek, lengyelek, dél-afrikaiak vagy magyarok, egy irányba néznek, és jól megértik egymást.

Pénteken reggel megérintett minket az, amit Róbert mondott Engling József sírjánál az egyszerűségről.

Az Atya-tanulmányban a következőt olvastuk „Válj olyanná, mint a gyermek!” Ennek szembetűnő jelét Róberten figyeltük meg akkor, amikor megdobált minket hógolyóval. És ekkor mi is, akárcsak a gyerekek, hógolyózni kezdtünk.

Esténként az Atya-tanulmányok olvasása közben megérintett minket az az érzékeléskapcsolat, amelyben Kentenich atya az Atyával élt. Különösen az alábbi mondat: Nem szabad lazítanunk, míg nem lesz az a legteljesebb meggyőződésünk: „én Isten szeme fénye, Isten kedvence vagyok.” Ha ezt a gondolatot sikerül élővé tennünk, akkor bekapcsolódunk az Atya-áramlatba, mert ha érezzük, hogy az Atya szeret minket, akkor bennünk is növekedni fog a szeretet.

Róbert és Rita úgy érezte, hogy az Atya-jelképet a legfiatalabb családnak kell átvennie, és ez erős elhatározás lett bennük. Úgy érezzük, hogy ez több mint egy szimbólum. Még nem értjük ennek valódi jelentését, de sokszor a dolgok mélyebb értelmét csak később lehet felismerni. A fiatal családnak azonban érdemes elgondolkoznunk azon, hogy mit akar ezzel üzeni számunkra a Szűzanya.

Nem szabad lazítanunk, míg nem lesz az a legteljesebb meggyőződésünk: „én Isten szeme fénye, Isten kedvence vagyok.”

Az Atya-jelkép „vándorútra” indult Magyarországon, sorra látogatta a házi-szentélyeket, általában egy-egy napot volt egy helyen.

Sok visszhang érkezett az Atya-jelképnek a házakban tett látogatásairól:

„Buzdításnak is érezzük arra, hogy jobban munkálkodjunk azon, hogy az Atya szeretete szétáradjon hazánkban, és mind többen ismerjék meg Schönstatt értékeit. Valamint arra is, hogy gyermekeinket egyénileg tudjunk szeretni, és érezzék: »egyedülálló vagy és különleges« számunkra.”

„Jelentkeztünk az Atya-jelkép fogadására. Nem tűnt kockázatos vagy fárasztó, még különösebben időigényes vállalkozásnak sem. Bőven volt időnk az előzetes program szerint elmenni érte évfolyamtársainkhoz, hazavinni, elhelyezni a házi-szentélyünkben, és élni az általa jelképezett lehetőségekkel.

Ahogy közeledett az időpont, kaptunk egy telefonhívást, hogy mi lenne, ha az Atya-jelkép később érkezne hozzánk, mert a családok egy csoportja szeretne lehetőséget kapni, hogy egyiküknél összegyűlve találkozzanak Kentenich atya ajándékával. Természetesen beleegyeztünk, hiszen ettől nálunk nem lett rövidebb az idő, volt tartalék beépítve. Olyan helyre mentünk a jelképért, ahol még sosem jártunk. Hála a pontos útbaigazításnak, elsőre megtaláltuk a házat. Már amikor megálltunk, örömmel ismertük fel a szomszédban az egyik schönstatti családot. Rövid, de örömteli üdvözlés, miközben mosolygósan érkezett a családjuk többi tagja. Végre láttuk a szép házukat és pár rövid perc alatt a derűt, ami sugárzik belőlük.

Betértünk az Atya-jelképet vendégül látó családhoz. Itt sem jártunk még. Megint egy másféle otthon. De valamiért rögtön tudnám, hogy schönstatti otthon. Körül-

néztünk, kicsit beszélgettünk, imádkoztunk, átvettük a jelképet, fényképeztünk és indultunk.

De a történet nem csak ennyi. Már amikor a helyzet így megváltozott, rájöttünk, hogy kedves barátaink házától mindössze egy kilométerre mennénk el az Atya-jelképpel. Nem tudtuk elképzelni, hogy ne látogassunk el hozzájuk, ne vigyük azt az ő háziszentélyükbe is el. Így is történt. Finom ebédet kaptunk a barátainknál, megpihentünk, gyönyörködtünk a gyerekekben, kicsit beszélgettünk, imádkoztunk, fényképeztünk, végül továbbmentünk.

Merthogy! Egy nappal ez előtt az út előtt jött egy e-mail, hogy nagyon szép lenne, ha az Atya-jelkép eljutna egy nem annyira közel lévő, de kis jóindulattal útba eső család háziszentélyébe is, ahová eljönne még egy család. Itt már kicsit megütköztünk, hogy nem egészen így képzeltük a dolgot. De mivel nem kellett, csak szabad volt, hát szabad akaratunkból elvállaltuk, hogy oda is elmegyünk. Ezt a házat is könnyedén megtaláltuk. A ház faláról az MTA dombormű mosolygott ránk. Itt sem jártunk még. Megint egy teljesen másféle otthon, az otthonosság kegyelmével megáldva. Bementünk, körülnéztünk, kicsit beszélgettünk, gyönyörködtünk a gyerekekben, imádkoztunk, fényképeztünk és odabálltunk.

Ezek után hazaértünk, és saját otthonunkban, gyerekeinkkel együtt üdvözlöttük Kentenich atyát. Meghitt, szép estét töltöttünk el a társaságában, kérdéseket tettünk fel Neki, és válaszokat is kaptunk.

Köszönjük, hogy eszközök lehettünk, ami által megint mi gazdagodtunk.”

„A Perei család otthonában, febr. 18-án (!) gyűlt össze a csoport, melyre mi is hivatalosak voltunk, ugyanis Szóts Kati és Bence szeretetszövetséget kötött a Szűzanyával.

Fáradt, gondokkal teli házaspároként ültük körül a háziszentélyt, melyben ezúttal az Atya-jelkép is jelen volt.

Az este végén mindannyian felfrissülve búcsúztunk egymástól. Az Atya-jelképtől még nem, mert mi vihettük haza magunkkal.

István annak ellenére, hogy hétköznap volt – kivételesen – otthon lehetett a nap, így hosszú idő óta –

talán az Atya-jelképnek köszönhetően – házastársi beszélgetésre is sor kerülhetett. Köszönjük ezt a különleges »szentségimádást«!

„Az átadás és átvétel mindenütt ünnepélyesen zajlott. A családok összegyűltek a háziszentélyekben, imádkoztak és énekeltek. Az Atya-jelkép érkezését nagy várakozás előzte meg, ez megnyitotta a szíveket. Amikor az Atya-jelkép hozzánk érkezett, meghívtuk a csoportunkat. A nehézségek ellenére tizenegy felnőtt el tudott jönni hozzánk.

Imádkoztunk a háziszentélyünkben, és kértük, hogy az Atya-áramlat élő legyen bennünk, járja át a családokat, indítson minket tettekre, hogy kis hazánk ismét a Szűzanya kedves országa lehessen.”

„Nálunk is járt az Atya-jelkép. Jó volt átgondolnunk, átélnünk, átbeszelnünk a mennyei Atya kilétét, a mi gyermekségünket és az Atya gondviselő vezetését... Úgy éreztük, mintha maga Kentenich atya látogatott volna meg bennünket.”

„Megérintett minket az az érzékelés-kapcsolat, amelyben Kentenich atya a Mennyei Atyával élt. Különösen az alábbi mondat: »Nem szabad lazítanunk, míg nem lesz az a legteljesebb meggyőződésünk: én az Isten szeme fénye, az Isten kedvence vagyok.« Ha ezt a gondolatot sikerül élővé tennünk, akkor bekapcsolódunk az Atya-áramlatba, mert ha érezzük, hogy az Atya szeret minket, akkor bennünk is növekedni fog a szeretet.”

Gertrud-Maria Erhard nővér írta: Nagy ünnepek és jubileumok előtt Kentenich atya arra buzdított, hogy kérjünk bocsánatot minden hibáért és mulasztásért, hogy engesztelődjünk ki egymással. Hitte, hogy a megtisztulás által kegyelmeket kaphatunk ajándékba. Kentenich atya egyszer így magyarázta az emögött húzódo lélektani folyamatot: „Az Úr egykor így magyarázta ezt: Ne csinálj gondot abból, ha szaporodnak a hibáid, ha bepiszkoltad az arcod, a kezed és a füled, a mosdás után tisztább les, mint előtte volt. Így van ez a lelkeddel is: a bánat megtisztít a hibáktól, jobban tetszel nekem, mint valaha, mert ismét Megváltóként állok előtted.”

A bocsánatkérés lefegyverez. Ezt a családban is megtapasztalhatjuk. Amikor bocsánatot kér a gyerek, vagy egy büszke férfi a feleségétől, a barát a barátnőjétől – és fordítva: szülő a gyermekétől... akkor többnyire nem tehet mást az ember, mint megbocsát, és a „bűnöst” talán még jobban szereti, mint azelőtt, akkor is, ha közben az embernek át kell ugrania a saját árnyékát. Kentenich atya egyik nagy szívügye volt a kibékülés kultúrájának ápolása, főleg ott, ahol emberek szorosán együtt élnek.

A családoknak sajátos megtapasztalásai voltak a Mennyei Atyával, Kentenich atyával és az apai hivatással kapcsolatban:

TRIPLO (Háromszor csodálatos)

Nem vagyok jó apa. Talán ezért is ragadott meg a schönstatti gondolatokkal való ismerkedés alkalmával a Szűzanya azon ígérete, hogy: „Magamhoz vonzom az ifjú szíveket”. Szeretném rendes emberré nevelni gyermekeinket, és „beljük plántálni” mindazt, ami ehhez kell. A Szűzanya nevelői gondoskodását csodáltam és többször megtapasztaltam, de a saját magam kemény, zord atyai módszerein nem tudtam túllépni.

Tilmann atya miséin is mindig örömmel hallgattam a bűnbánati részt, mert ő különös hangsúllyal tudta mondani azt, hogy bűnösök vagyunk, de nem baj, mert az Atya irgalmas, és szeret minket. Tudom, hogy a gyermek elsősorban az édesapjáról formálja isten-képét, és ezért nekünk, apáknak ebben nagy felelősségünk van. Nekem azonban – a fegyelem öreként – az irgalmas vonást bizonyos helyzetekben valahogy sohasem sikerült megjelenítenem.

És történt, hogy a feleségem föl hívott az egyik délután. Néhány mondat után elmondta, hogy aznap kisfiunk nagyon-nagyon rossz jegyet kapott. Hirtelen előntött a méreg! De a feleségem jó édesanyaként próbálta őt mentetgetni, így kiderült az is, hogy a számon kért tananyag okán van némi mentsége. Indulatom egy kicsit csillapodott. Aztán meséli tovább, hogy gyermekünk megkérdezte, mikor érek haza, mert – mint aki a végítéletét várja – számolja vissza az időt. A telefonbeszélgetést úgy fejezte be, hogy a fiam nagyon fél, hogy ki fog kapni; és milyen jó lenne, ha egy kicsit megértő és irgalmas lennék. Na, most légy okos apa!

Volt időm a dologra rákészülni. És érdekes módon a feleségemmel folytatott beszélgetés kapcsán eszembe jutottak a korábbi gondolatok is. Azt is éreztem, hogy őt most ez nagyon bántja. Hát mégsem lehetek kegyetlen! Este hat óra is elmúlt már, amikor hazaindultam a munkából, és az járt a fejemben, hogy vajon mit is csináljak.

Lehet, hogy valamit adni kéne neki. Valamit figyelmeztető jelként. Megálltam egy boltnál. Körbe-körbejártam a pultokat. Édesség? Jutalmat csak nem vihetek neki! Megakadt a szemem egy csokiszületen: „TRIPLO”. Igen, ez jó lesz.

Hazaértem. A feleségem suttogva mondta, hogy a gyermek fél órája már ötpercenként lejött és megnézte az órát, aztán 1/4 8-kor úgy érezte, hogy nem bír a fáradtságával és gyorsan le kell feküdnie. Fölmentem hozzá a szobába. A takaró alól semmi sem látszott ki.

– Szia, kicsim, mi újság?

Semmi válasz.

– Valami baj van, igaz? Nem mondasz semmit?

– Nem, mert nagyon elversz.

– Bánt nagyon téged is ez a rossz jegy?

Apró bólogatás a paplan alatt.

– Figyelj csak, mondani szeretnék valamit, de gyere elő a takaró alól, mert nem látom a szemeidet.

No, nagy nehezen előbújt.

– Úgy érzem, szomorú vagy e miatt a rossz dolog miatt, én is nagyon sajnállak, de hoztam neked valamit, ami legközelebb segíteni tud.

A szemei kikerekedtek, és látszott, hogy nem érti, mi is zajlik körülötte.

– Vajon tudod-e mi az a tripla? Háromszoros.

– Ezt a csodacsokit hoztam neked. Az van ráírva, hogy TRIPLO, ami annyit jelent, hogy háromszoros. Ha legközelebb dolgotat írtok, és azt akarod, hogy a tudásod megháromszorozódjon, akkor gyorsan egyél belőle, és háromszor olyan okos leszel. Igazság szerint volt duplo is, de szerintem az nem olyan hatékony.

Nagyon meglepődöttén vette el és tette a táskájába a csodaszert.

A következő hetekben szorgalmasan hordta magával az iskolatáskájában, egy-egy harapás hiányzott belőle. Hetek múlva a maradékot azzal a megjegyzéssel ette meg az egyik reggel, hogy ma már nem fél attól, hogy valamiből is rossz jegyet kapna.

Így született egy közös élményünk és egy jelszavunk: TRIPLO (Háromszor csodálatos).

Gertrud-Maria Erhard nővér írta: az Atya szeretett gyermeke vagyok. Ez az Atya-jelkép központi üzenete. Az Atya-jelkép háromszög formája a Szentháromságot szimbolizálja. Középen a drágakő az Atya szemét jelképezi, mely szeretettel tekint ránk.

„Ez az én szeretett fiam, akiben kedvem telik, – mondta Isten hangja Jézusra a Tábor-hegyen. „Ez az én szeretett fiam, szeretett lányom” – mondta Isten nekünk, amikor világra jöttünk, amikor megkeresztelték bennünket.

Az Ő kedvenc gyermekei, az Ő kedvenc foglalatossága vagyunk – szokta mondani Kentenich atya. Mi vagyunk az Ő „szeme fénye, az Ő „csillaga, Világosan látta, hogy a mai embereknek mennyire fontos ez a tudat, ez a tapasztalat. Nem hiába alapított szeretetszövetséget, szeretet-pedagógiát.

Mínél tovább dolgozhatok Magyarországon, annál inkább az a benyomásom, hogy nemcsak a Mennyei Atya kedvenc gyermekei vagyunk, hanem kedvencei Kentenich atyának is, aki most az örök Atya jelképével együtt meglátogat bennünket. Kentenich atya kedvenceiként, a Mennyei Atya kedvenc gyermekeiként az a hivatásunk, hogy az Atya szeretetét továbbajándékozzuk a vér szerinti és lelki gyermekeinknek.

Kedvenc gyermekem

Egy apa a lányának esküvőjén visszaemlékezett néhány gyermekkori jele-
netre: Tízéves kora körül mindig azt kérdezte, hogy őt szeretem-e a leg-
jobban, hogy ő-e a kedvenc lányom. Természetesen örültem ennek a kér-
désnek, de soha sem erősítettem meg abban, hogy „Te vagy a kedvenc
lányom!”, hanem mindig azt válaszoltam, hogy mindhárom lányomat nagyon sze-
retem. Féltem attól, hogy a másik két lányom hátrányban érezhetné magát. Ez a
gyermek mégis különösen is érzékeny és szeretetétéhes volt.

Visszatekintve azt gondolom, hogy mégis meg kellett volna erősítenem őt; kü-
lönösen azóta látom így, hogy olvastam Kentenich atyától, hogy minden ember
Isten kedvenc teremtménye – persze ezt nem kizárólagosan értette.

Ezért szeretném az apák figyelmét felhívni: egy gyermek soha sem kaphat elég
szeretetet! Később a felnőtt gyerekeknek nehezebb közvetíteni a szerető nagyra
értékelés és elrejtettség érzését. A közelmúltban arra ösztönzött a gyóntatóm, hogy
tisztítsam meg a kapcsolatomat a „papa kedvencével”. Ma, amikor gyermekeimért
imádkozom, egész különösen is a Szűzanyára bízom „kedvenc leányomat”, és ké-
rem, hogy vegye körül anyai szeretetével.

Atyaélmény

Egy édesanya így emlékezik:

Nagyon kicsi voltam, talán két-három éves. A szüleimnek valamilyen programjuk
volt, és engem elvittek egy kedves nénihez, hogy vigyázzon rám. Az éjszakát is ott
töltöttem. Másnap, talán már unatkozhattam, a néni adott egy piros léggömböt: „Ezt
odaadom, játsszál vele. De nagyon vigyázz rá, mert az unokámé, és keresni fogja.”

Én igazán nagyon vigyáztam rá, de hát a léggömböknek az a szokásuk, hogy
kidurrannak. Hát egyszer csak ez is kidurrant. A néni egy rossz szót sem szólt, csak
mosolygott, de én mégis valami igen nagy bajnak éltem meg – hiszen kérték, hogy
vigyázzak rá –, és keserves sírásra fakadtam. Gyerekfejjel úgy éreztem, hogy valami
nagy, helyrehozhatatlan rosszat tettem.

És akkor érkezett meg édesapám. A néni elmesélte neki, hogy miért sírok. Ő csak
mosolygott, leguggolt hozzám, és a zakója belső zsebéből elővett egy piros lég-
gömböt: „Odaadjuk?” A sírást egyből abbahagytam, és örömmel bólintottam, hogy
igen. Minden bánatom elszállt, újra szép volt a világ.

Egy kicsit azért csodálkoztam is. Azt már tudtam, hogy nem terem minden nap
édesapám zsebében léggömb. Most ő volt az Atya, a mindenható, aki jóságosan le-
töröl minden könnyet. Ez az élményem aztán alapélmény lett. Bármilyen baj történt, ha
beesett a babám szeme, ha eltörött, elromlott valami, mindig őt vártam, és tudtam,
hogy megjavítja, helyrehozza, hogy számíthatok rá. Hogy letörli a könnyeimet.

Kentenich atya „megnyitja az eget”

Férj: Schönstatti zárandoklatunkon jobban megismerhettük
Kentenich atyát, jobban beleláltunk az életébe, a gondolata-
iba, és többeket is hallhattunk, akik személyesen találkoztak
vele. Engem mint orvost különösen megragadott, hogy ő még
azokra az emberekre is emlékezett, akikkel éveken át nem
találkozott. Kentenich atya egyszer azt mondta: „Egész éle-
temben mindenkinek még a tyúkszemével is törődtem.” Ez
nem csak jó memória kérdése lehetett, hanem fontos volt szá-
mára a másik ember, hogy őt mi foglalkoztatja, mi lakozik
benne.

A rendeléseken nagyon sok beteget látok el, és nehezen
tudok visszaemlékezni rájuk. Kentenich atya utat mutatott, hogyan lehetséges ezen
a téren fejlődni: igyekezni kell meglátni az eset mögött az embert, akkor is, ha
sürges az idő, mert a rendelő előtt várakoznak a betegek.

Feleség: Engem is jobban megragadott Kentenich atya személyisége. Számító-
gépen végzem a munkám, és mikor megnyitom a postaládát, a napi Kentenich-
üzenetet olvasom el először, amely nagyon sokszor útmutatást ad a napomhoz. A
levelet nyitva hagyom, hogy egy-egy nehéz feladat megoldása előtt az üzenet mel-
letti fotóra tekinthessek, hogy erőt merítsek. Kentenich atya tekintete bizalomtól és
szeretettől sugárzik. Érzem, hogy valóban bátorít és segít a mindennapokban.

Búcsú az Atya-jelképtől

Február 26-án délután érkezett Cserszegtomajra a Jagicza házaspár az Atya-jelkép-
pel. Tíz környékbeli családból jöttünk össze anyák, apák és gyerekek, hogy fogad-
juk. Énekeltünk, imádkoztunk, és megismertük a jelkép történetét.

Az Atya-jelkép emlékeztet minket a Mennyei Atyával való kapcsolatunkra. Fon-
tos tudnunk, hogy Ő „lát minket, szeret minket, és szüksége van ránk”. Ha gyermeki
bizalommal, aggályoskodás nélkül ráhagyatkozunk a Gondviselésre, akkor jó esz-
közökké válhatunk a Mennyei Atya kezében: a mi szívünkkel tudja szeretni a
körülöttünk élőket. Így képesek leszünk jó apaként és anyaként nevelni a ránk
bízott vér szerinti és lelki gyermekeinket.

A magyar Schönstatt család áprilisban, a magyar szentély felszentelésének 5.
évfordulóján arra készül, hogy szeretetszövetséget köt Kentenich atyával. Ennek
fényében különösen megérintett minket, hogy az Atya-szem látogatásával Kentenich
atya is eljött hozzánk Magyarországra. Ez egyfajta megerősítésként is hatott. Ahogy
a jelkép háziszentélyről háziszentélyre vándorolt, mintha azt mondaná Kentenich
atya: „Rendben van, elfogadom a meghívásokat. Itt vagyok veletek”.

Szép élmény volt még az, ahogyan az Atya-jelképet vitték a családok egymáshoz. Keresték és megtalálták az utat egymás házához. Gyakorlati és átvitt értelemben is. Olyan családok házaiba jutottak el, ahová egyébként nem mentek volna. Mivel a jelkép is ment velük, máris megvolt az egymásra találás a Mennyei Atya és az alapító Kentenich atya szeretetében.

Február 28-án szentmise keretében az óbudavári kápolnában búcsúzott a nemzetközi Atya-jelkép országunktól, miután áldás-csíkot húzott háziszentélyeinken át. A mise három nyelven: németül, lengyelül és magyarul folyt. Szép volt megemlékezni a két nemzet közti mély lelki kapcsolatról. Megható volt hallani arról, hogy a lengyel csoport az ideutazásuk előtt a czestochowai Fekete Madonnánál imádkozott miértünk, magyar barátainkért; hogy végül azért utaztak többen és hoztak el magukkal két koronát is – melyekkel ez évben két szentélyükben is készülnek megkoronázni a Szűzanyát –, hogy kegyelmekkel gazdagabban indulhassanak haza, és otthon bőkezűbben tudják továbbadni az út lelki gyümölcseit. Az áldás előtt Gódány Róbert és Rita átadták az Atya-jelképet, hogy az emberek Lengyelországban is megtapasztalhassák az atyáramlatot.

Elbúcsúztattuk az Atya-jelképet, de az üzenete tovább él közöttünk.

VIP Kórterem

Negyedik gyermekünk születésére készülve, a nehézségek után nem bántam, hogy a kórházban kell tölteni 5-6 napot. Pihenés, ráhangolódás az új babára, teljes kiszolgálás. Egészségügyi múltam miatt számíthattam a 26-os, kétágyas kórteremre, ami legközelebb van a mérleghez. Sok-sok kedves kismamával beszélgettem a vizsgálatokra várva. Arra gondoltam, ha nem leszek egyedül a kórteremben, akkor is kellemes lesz ez a pár nap. Pihenni akartam tesztileg-lelkileg.

Eljött a szülés pillanata, és a szülésznők kis tanakodás után tényleg a 26-osba vittek. A szobatársam nem volt a szobában. A gyerekágyas szülésznő súgva hajolt hozzám: – „Ne hagyj elöl semmilyen értéket, sőt a szekrényedet is zárd be!”

Ajaj, ez nehéz lesz, hiszen soha nem vagyok bizalmatlan, annyira idegen tőlem ez a szemlélet.

Aztán megérkezett „Évi”, a szobatársam. Dühöngött, hogy miért szóltak rá, hiszen csak babakocsit venni ment ki a városba. (Érdekes, miért a szülés után jut eszébe? – gondoltam.) Később kiderült, hogy állítólag nem vette észre, hogy „terhes”. Az éjjel kettőkor zajló telefonálásokból azt is megtudhattam, az apa személye sem biztos. Kérdéssé vált, hogy egyáltalán hazaviheti-e a kisbabát.

Évi nagyon ideges és türelmetlen volt. Szerencsétlenségére a melle hatalmas volt, pici mellbimbóval, így a szoptatás is nehezen ment. Aztán valahogy sikerült, de Évi akkor is cumisüveget követelt. Próbáltam meggyőzni, hogy mennyivel jobb szoptatni...

Amikor megkapta a cumisüveget a lefejt anyatejjel, nagyon meglepődtem. Karjába vette a babát, és boldogan etette. Akkor értettem meg, hogy eddig, amikor szoptatni próbált, nem látta a gyermeke arcát, szemét a mellétől. Most végre létrejött köztük a szemkontaktus!

Sokat elmélkedtem azon, hogyan tudnék neki segíteni. Képtelenség egy „tökéletes” családi háttérből belehelyezkedni az ő világába. Próbáltam neki mesélni arról, hogy nekünk is ugyanilyen nehézségeink voltak, hogy elmúltak, de nem hosszan prédikáltam, mindig csak egy-egy megjegyzést tettem. Sokat dicsértem a kislányát. Igyekeztem nagyon látni, kértem tőle tanácsot, véleményt – hiszen én már régen szültem az előző gyereket.

Végül hazamehettek. Többször imádkoztam értük:

Istenem, tartsd meg ezeket a „családokat”, adj a kicsiknek biztosságot, boldogságot. Nekünk pedig mutasd meg, mit tehetünk a mellénk sodródó nehéz sorsúakért. Ne engedd, hogy nagyképpen, felülről kezeljük őket, hanem adj bölcs, szerető szívet, hogy segíteni tudjunk. Amen.

Így van a terében!

Szeretettel köszönjük azoknak imáit, akik a Jóistentől babát kértek nekünk.

Bár nem egészen úgy érkezett, ahogy mi terveztük! A Jóisten elültette a negyedik gyermek vállalásának gondolatát és érzését a szívünkben. Sokáig imádkoztunk, próbálkoztunk, de nem kaptunk. Nem értettük, hiszen az orvosok szerint is minden rendben volt.

2009. nyár végén láttunk egy felhívást, amelyben nevelőszülőket kerestek. Megdobbant a szívünk, hiszen már többször is felmerült bennünk ez a gondolat is. De mindig elfeledtük, ahogy jöttek a saját gyermekeink. Most pedig úgy éreztük, hogy nekünk szól ez a felhívás, és jelentkeztünk. Gyermekeink viselték a terhet, mert a nevelőszülői képzés vasárnapi napokon volt. De elvégeztük a tanfolyam első részét már az ősszel és a tél elején.

Közben a feleségemnek Sopronban álláslehetősége lett a szakmájában. November elején kellett volna kezdenie. Kérdéses volt, hogy elvállalja-e.

Ugyanis ha gyorsan kapunk gyermeket, akkor azzal itthon kell maradni, hogy beszköjön a családba. Nem szerencsés egyből oviba adni. De akkor még semmit nem tudtunk Isten tervéről.

Amikor már teljesen elbizonytalanodtunk, csak egy lehetőségünk maradt: közvetlenül a Jóistenhez fordulni, mint a bibliai Gedeon. Kértem a háziszentélyünkben a Jóistent, hogy adjon egyértelmű választ, ne hagyjon kétségek között minket. Nem tudtuk eldönteni, hogy ez a gondolat valóban az Ő terve, vagy csak a mi emberi kívánságunk. Leültem hát egy csendes délelőtt a háziszentélybe, sikerült elmélyülten imádkozni. Húztam egy kátyát az Atya-telefonból! A válasz egyértelmű volt! „Így van a terében!”

Közben az állással kapcsolatos ügyek is folytak, de mindig támadtak újabb és újabb nehézségek.

Amikor a Jóistentől ezt a bizonyosságot kaptuk, a feleségem visszamondta az állást, és vártuk, hogy mi fog történni.

Decemberben már felvetődött a képzést vezető szakemberben, hogy ajánlanak nekünk egy kislányt. A telefonban csak annyit mondtak először, hogy a babának súlyos csípőproblémái vannak, és augusztus 17-én született. Azonnal igent mondtunk, ugyanis ezen a napon van a házassági évfordulónk. 2010. január 22-én megérkezett otthonunkba az SOS-gyermekefaluból az egész család öröme. Úgy érez-

tük, hogy ez a gyermek nekünk született. Később az is kiderült, hogy a szülők enyhe fokban értelmi sérültek, és az édesanya epileptikus.

A vér szerinti szülők nagyon ragaszkodnak a kislányukhoz, ezért nem mondanak le róla, de nevelni sem képesek. Örülnek, hogy a kislányuk hozzánk került. Nagyon hálásak, és kéthetente találkozunk velük.

Az elmúlt hétvégén a családdal és a soproni Schönstatt közösséggel közösen ünnepeltünk szentmisét, és megkereszteltettük kis Szabinánkat. A szülők kívánságára mi lettünk a keresztszülei. Kértük a Szűzanyát, hogy fogadja őt oltalmába és kísérje élete során.

A csípőproblémával már kétszer voltunk kontrollon. Az ortopéd orvos már az első alkalommal megjegyezte, hogy egy egészen más kisbabát lát, mint akit a gyermekfaluból hoztak. Nagyon gyorsan megindult a javulás.

Az orvos megjegyezte, hogy a szeretetteljes közeg képes gyógyítani ezt is. Az elmúlt pénteken a mindkét oldali csípőficamot gyógyultnak nyilvánította. Műtétre nem kerül sor. A bal oldalon még kezdetleges a csontmag, de minden a helyén van. A Jóisten meghallgatta az imákat, és mi szeretettel meghajlunk az akarata előtt.

Örüljete ti is velünk!

Megjegyzés: A kép bal oldalán a vér szerinti szülők láthatók a kereszteslőn!

Lelki gyógyulás a háziszentélyben

Nagyon nehéz évünk volt. Egészségügyi problémák. Testileg, lelkileg kimerültünk. Gyermekeinket is nagyon megviselték a történetek. Reméltük, hogy a megpróbáltatásoknak vége, de tudtuk, egyre jobban éreztük azt is, hogy a lelki „sebek” nehezen gyógyulnak majd. Hogy lehet azzal a tudattal élni, hogy jelen voltam, mégsem tudtam megóvni gyermekeimet a „sérülésektől”, és hogy egyáltalán ez megtörtént a gyermekeimmel? Ez bénítóan hatott. Sok kedves barátunk érdeklődött, de bárkinek próbáltam előadni ezt, egy-két mondat után vigasztalásba kezdtek: „Nem tehetél mást.” „Túlságosan komolyan veszed ezt”, „A Jóisten tudja, miért kellett így lennie.” „Ha így gondolko-

zol, ez rosszul hat a gyerekeidre.” Hát ezek semmit sem segítettek. Úgy éreztem, nem értik, milyen nagy baj történt. A legtöbb, amit tehattünk, hogy gyermekeinket a Szűzanyának ajánlottuk Óbudaváron a szentélyben. Oltalmazza, vezesse őket ott, ahol mi kevesek vagyunk. Ez akkor fontos lépés volt a „gyógyulás” irányába, de az aggodalmak, vívódások újból és újból megjelentek. Így a felajánlást aztán otthon, a háziszentélyünkben szinte naponta megismételtem. Ez szép lassan enyhítette fájdalomat. Újból „működőképes” lettem. Egyik napon aztán történt valami:

Lépcsőn mentünk felfelé. Én elől, utána a háromévesünk, aztán férjem karján a kicsivel. A kisfiam akkora lendülettel jött felfelé, hogy hátulról fejével a lábammal ütközött, és elvesztette egyensúlyát. Hátrafordulva láttam, ahogy zuhan lefelé a mélybe, és mindjárt a lépcső élének ütközik a feje. Aztán pedig egy kéz (férjem keze) lenyúl, és épp sikerül az ütközés előtt a feje alá nyúlni. A gyermek nagyon megijedt, de semmi baja nem történt. Nagy sírásban tört ki. Gyorsan felvettem, és mentünk a háziszentélybe. Azt kérdezgette, miért estem le? Válaszoltam: „Azért, mert nem figyeltél magad elé. De apa a kezével megvédte a fejedet.” Erre ő nagyon megkönnyebbülten mosolygott. Aztán hangosan imádkozva megköszöntük a Szűzanyának, hogy oltalmazta őt. Ez volt az első olyan ima a háziszentélyben, amit ő is nagy figyelemmel követett. „Elestem, de a Szűzanya vigyázott rám” – mondta megnyugodva. Én ezt megerősítésnek értelmeztem. Ő tényleg vigyáz.

Ahogy visszatért az életünk a normális kerékvágásba, nagy kegyelemnek éltük meg az egyszerű, zsúfolt, de komoly gondokat nélkülöző hétköznapokat. Nem győztem örülni ennek. Mégis voltak napok, amikor nagy súllyal nehezedett rám a gyermekeim miatti aggodalom. Az eszemmel mindig is tudtam, hogy ezek nagyon sokat ártanak a családnak, és a jövő szempontjából értelmetlenek, mégis sokszor jelen voltak. Ilyenkor újból csak a korsóhoz mentem. Végül adventben történt egy kisebbfajta csoda. Egyik napról a másikra nagy súly alól szabadultan tudtam mondani: feladatom van. Meg kell a gyermekeimnek tanítanom és leginkább meg kell nekik mutatnom, hogyan lehetnek boldogok. Ettől a ponttól fogva újból előre tudtam tekinteni.

Fiam sokat kérdezgetett karácsonykor Máriáról. Főleg karácsonyi dalok énekelgetése közben. Ki Ő? Találkozhatok Vele? Eljön hozzánk vendégségbe? Megpusztilhatom?

Egyszer kistestvére elesett, és koppant a feje a földön. Erre ő egy félhangos fohászt mondott: „Mária, vigyázz rá!” A saját esését is, amiről azt hittem, elfelejtette, felelevenítette. Alvás után felkelve egyszer csak elkezdte nekem mondani:

– Egyszer volt egy esésem a lépcsőn.

– Melyiken?

Megmondta, hol. – De apa megfogott. Mária vigyázott rám.

Megkeresztelték...

Voltunk olyan szerencsések, hogy évekig hallgathattuk Tilmann atyát. Nagyon sokszor elmondta, hogy korunk technikai csodáiban nincs semmi rossz, csak nincsenek megkeresztelve, és a mi dolgunk ezt megtenni. Jól hangzott, de nem igazán tudtuk, hogy a gyakorlatban miképpen működik a dolog.

Van számítógépünk. Ezzel – gondolom – még semmi meglepőt nem mondtam. Mi szeretjük a számítógépet, a család apraja-nagyja használja. Ki munkára, ki netezésre, ki játéokra, ki mindegyikre. Úgy láttuk, a megkeresztelés módja, hogy korlátokat állítunk fel a gyerekek számára, mennyit használhatják, mire használhatják, és a magunk számára, hogy ne prédikáljunk vizet, miközben bort iszunk. Beszélgetünk sokat a géphasználat közben fellelt dolgokról.

Tavaly egyre többet rendetlenkedett a négy éves alapgépünk. Gyakran lefagyott, vírusos lett. Ilyenkor családunk feje nyomozásba kezdett, hogy ki mit csinált a gépen? Ki lehetett, aki tilos oldalra tévedt, vagy letöltött valamit megbízhatatlan helyről? Nem voltak kellemesek az ilyen alkalmak, mindenki rosszul érezte magát tőle. Persze a kár okozója sohasem lett meg, így mindenki gyanús volt, aki élt. Végül megelégtelve a helyzetet, kiszorítottuk egy új alapgép árát. Ezzel nincsenek gondok, de a régi gép idején megélt kellemetlen nyomozások emléke mindenkiben megmaradt.

Egy alkalommal két kisebbik fiunk egyedül volt otthon, és számítógépeztek. Egyszer csak lefagyott az egér. Kihúzták, bedugták, semmi. Nagyon megijedtek. Mit szól majd a papa? Esetleg beváltja a fenyegetését és lejelszavazza a gépet? Némi töprengés után lementek a háziszentélybe, és megkérték a Szűzanyát, segítsen rendbe hozni a gépet. Visszamentek, újra kihúzták, bedugták mindent, és láss csodát, a gép hibátlanul működött. Nagy megkönnyebbülés volt. Ezek után, már eleve csodaszámba menő egyetértésben, visszatértek a háziszentélybe, és megköszönték a Szűzanya kiváló hardveres teljesítményét.

Úgy érzem, most van igazán megkeresztelve a számítógépünk!

Ne féljete!

Öt évvel ezelőtt, kápolnánk
szentelésének napján hunyt el
II. János Pál pápa

Ne féljete fiatalnak lenni!

Ne féljete a fiatalságotoktól és attól a mélyről jövő kívánságotoktól, hogy kipróbáljátok a boldogságot, az igazságot, a szépséget és a sokáig tartó szeretetet! Néha úgy érezzük, hogy a társadalom fél a fiataloktól ezektől a hatalmas kívánságaitól, jóllehet ti magatok nem félte. Ne féljete! Amikor rátok nézek, kedves fiatalok, nagy hálát és reményt érzek. A jövő hosszú ideig, a következő században a ti kezetekben van. A béke jövője a ti szívetekben van. Olyannak kell lennetek, akik mélyen bíznak az emberben és akik mélyen bíznak az emberi hivatás nagyságában.

(II. János Pál pápa üzenete a Béke XVIII. Világnapjára)

Ne féljete az igazságtól!

Néhányan közületek jól ismerik annak kísértését, hogy elmeneküljenek a felelősségtől: az alkohol és a drog világi illúzióiba, a házasság és a család melletti elköteleződés nélküli szexuális kapcsolatok keresésébe, a közömbösségbe, a cinizmusba és végül az erőszakba. Vigyázzatok a világ szemfényvesztésével szemben, ami ki akarja használni, el akarja rabolni az energiátokat a boldogság és az élet értelme iránti kutatásotoktól! Ne hagyjátok abba az előttek álló kérdések válaszaik felkutatását! Ne féljete!

(II. János Pál pápa üzenete a Béke XVIII. Világnapjára)

Ne féljete válaszolni hivatásotokra!

Ne féljete attól, hogy szüntelenül visszatérjete Krisztushoz, az élet Forrásához! Kifejezve az ő bizalmát, Jézus felétek fordítja tekintetét és meghív titeket arra, hogy a létetekkel tegyete valami jót, tegyete gyümölcsözővé azokat a talentumokat, amiket rátok bízott, hogy szolgáljátok az Egyházat és a testvéreiteket, és

építsetek egy szolidárisabb, igazabb és békésebb társadalmat. Krisztus arra hív titeket, hogy helyeztétek vissza belé bizalmatokat és kövesséte őt a házasság útján, a papság és a megszentelt élet útján. Ne féljete a szívetek csendjében meghallgatni az Urat, aki szól hozzátok!

(II. János Pál pápa beszéde a fiatalokhoz Rouenben – 2000. április 14.)

Ne féljete a jövőtől!

Krisztus által hinni tudtok a jövőben, akkor is, ha nem tudjátok felismerni még a körvonalait sem. Ti az Úrra bízhatjátok magatokat a jövőben, és így felülkerekedhetek a bátortalanságokon, amit a feladat nehézségével és a jutalom értékével szemben érezte. Az emmauszi úton megrémült tanítványoknak azt mondja az Úr: „Nem ezeket kellett elszenvednie a Krisztusnak, hogy beléphessen dicsőségébe?” Az Úr felteszi nektek is egyenként ugyanezt a kérdést. Ezért ne féljete odaszentelni az életeteket békében és igazságban, mert ti tudjátok, hogy az Úr veletek van minden utatokon!

(II. János Pál pápa üzenete a Béke XVIII. Világnapjára)

Ne féljete a szenvedéstől és a haláltól!

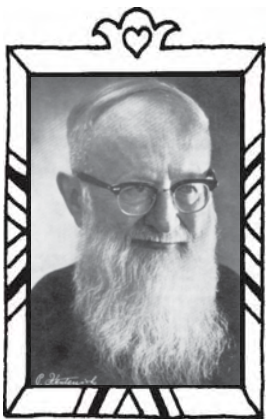
Mivel Krisztus keresztje a szeretet és a megváltás jele, nem kell meglepődjete azon, hogy minden igazi szeretet áldozatot követel. Ne féljete tehát akkor, amikor a szeretet túl sokat követel! Ne féljete, amikor a szeretet áldozatot követel! Ne féljete Krisztus keresztjétől! A kereszt az Élet Fája. Minden öröm és minden béke forrása. Ez volt az egyetlen mód Jézus számára, hogy eljusson a feltámadásra és a győzelemre. Az egyetlen mód számunkra is, hogy részt vegyünk az ő életében, most és mindörökké.

(II. János Pál pápa beszéde Aucklandben – 1986. november 26.)

II. János Pál

FELELŐSSÉG és SZOLIDARITÁS

A Gódány házaspár soproni régiós zsinatra küldött levele, 2009. november 20.

„Rossz ez a világ;
mindenki csak saját magával törődik;
csak egy valaki törődik velem: én!”
T. B.

Korunk egyik nagy baja, hogy kétségbeejtően keveset törődünk egymással. Mint-ha elveszett volna az emberekből az egymás iránti felelősségérzés.

Istennek mely kívánságát olvashatjuk ki a kor szavából? Korunk társadalmi viszonyai mely irányba vezetnek bennünket?

Látjuk és érezzük, hogy a mai tömegtársadalomban a közösségek szétestek.

Mit jelent ez? Isten mely kívánságát adja itt tudtul? Mit akar velünk a mai világ homlokára írni?

ESZMÉNYI, HŐSIES, LEHETŐLEG TÖKÉLETES KÖZÖSSÉGI SZELLEM

Ha korunk nagy társadalmi katasztrófáját túl akarjuk élni, ha fiataljainkat fel akarjuk készíteni a jövőre, akkor gondoskodnunk kell családiasan meleg, mély, lelki egymásban, egymással és egymásért élő közösségről. Az embereket ismét mély felelősségtudattal kell összekötni a közösségi szellem által. Egy kor sem hozta külsőleg olyan közel egymáshoz az embereket, mint a miénk. Ma nincsenek már távolságok. De egy kor sem tépte oly erősen szét az embereket, az emberi közösségeket, mint a mai. Ha a tömegember, a manipulált tömegtársadalom ellensúlyát keressük, akkor a következő vezérszavakat kell a zászlóra írni:

- > SZOLIDARITÁS
- > FELELŐSSÉGTUDAT

¹ Forrásművek:

P. Kentenich: Bundestagung (für Bundesschwester) 1950. 26–29. Dezember;

P. Kentenich: Aus der Bündniswoche (Oktoberwoche 1947. 14–18. Oktober);

P. Kentenich: Erste Pädagogische Tagung in Chile (Bellavista); 1951. 6–8. März ;

Krisztus példája

helyesen művelt közösségi szellem Krisztus vonásait viseli magán: „Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért.” (Jn 15, 13)

Mekkora felelősséggel viseltetett irántunk az Üdvözítő! Mintegy ez húzta le az égből a földre. Azért jött, hogy megkeresse és megmentse az elvesztet, hogy megnyissa számunkra az ég kapuját. Ezért mindig újra ismétljük az Ő szavait:

„Ez az én parancsom: Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket!” (Jn 15, 12)

Egész életét, utolsó csepp véréit is áldozatkész örömmel odaadta értünk. Ezért az új közösségnek is egészen mély, benső felelősséget kell egymásért hordozni.

Schönstatt útja

Schönstattban minden a Szeretetszövetséggel kezdődött, és ebből él. Az élő Szeretetszövetségnek közösségformáló ereje van: közösségi szellemet és közösségi formákat hoz létre. Az egész Schönstatt Család mindig megmaradó legfontosabb feladata, ceterum censeo-ja a közösségi szellem, és annak ápolása. A közösségi szellem magja a természetfölöttibe behorogonyzott mély felelősség. A hétköznapi élet apró dolgaiban a kegyelmi tökéhez való hozzájárulás jelenti a meg nem szűnő szolidáris felelősség konkrét kifejeződését. Ez által akarjuk a Szűzanya megelégedett tekintetét magunkra vonni, és a rá-szoruló társainknak segíteni.

Ezért nemcsak a súlyos bűnöktől tartózkodunk, hanem éppen az egymásért való felelősségtől hajtva az élétszentség a célunk. Az egymásért való ilyen szolidáris küzdelem csúcspontja 1942. január 20-a, melyet Schönstatt tengelyének nevezünk.

Tanulhatunk a Mária-nővérektől, akik erősen hangsúlyozzák az egymás iránti felelősségüket, hiszen ebből a lélekből születtek. Különösen is figyelemre méltó a Mária-nővérek évfolyam-közösségeinek összetartása. E közösségek nélkül az egész család nem lenne teherbíró.

Mit teszünk ezért a családukbán, közösségeinkben? Hogyan neveljük erre gyermekeinket és a ránk bízottakat?

Számomra mindig az volt a kérdés, hogyan tudnám a rám bízott fiatalokat úgy formálni, hogy egymásért felelősséget viseljenek. Mindig ellenszenves volt nekem a hadsereg, melyet fölülről korbáccsal vezérelnek. A fiatalokat el kellene vezetni a szabad önnevelés eszményéhez, hogy magukat belülről jövően akarják nevelni, és a legkomolyabban hordozzanak felelősséget embertársaikért.

Hogyan csináltam ezt? A nyitott ajtócskák szabálya szerint. Ez az út ezerszeresen bevált. Mindig kis dolgok mutatják az utat. Így sikerült mindig a valóság talaján maradni.

Találtam még valamit, ami a szemem előtt lebegett: a szabad önálló tevékenységet. Önálló eredeti jellemeket az öntevékenység és önállóság által lehet nevelni.

A Mária-kongregációval erős vallási vonulat is együtt járt. Ez ismét jel volt a számomra. A céloom nyilván az volt, hogy mindent a természetfeletti valóságba horgonyozzok bele; ott rögzítsek és biztosítsak. De efelé az egyes lépéseket mindig a nyitott ajtó törvénye mutatta. Az akkori fiatalság nagyon vallástalan volt. Ezért először csak az erkölcsről, a személyiség neveléséről volt szó. Aztán a Mária-kongregációban a fiúk önálló tevékenykedésbe kezdtek, és ebből kiindulva sikerült erősen lehorgonyozni magukat a vallásban. Ez volt kezdetől fogva a céloom, de az egyes lépéseket mindig a gondviselés mutatta anélkül, hogy tudtam volna, minnek nevezik ezt (a folyamatot).

Kiadványaink megrendelhetőek:

a **Családok a Családért Egyesület** kiadványai:

Mészáros Zsuzsa, 8272 Óbudavár, Fő út 11., Telefon: 21/382 8558

a **Családakadémia-Óbudavár Egyesület** és a többi kiadó kiadványai:

kiado@csaladakademia.hu

Palásthy Imre, 8175 Balatonfűzfő, Kilátó köz 3.

Tel.: 20/989 2759

„Nehézség az út”

A Szalánczi házaspárral – mily’ meglepő – Óbudaváron ismerkedtünk meg. Tudtuk róluk, hogy ők az a házaspár, akik a magyar Schönstatt központot tervezik. Az első együtt töltött hét után barátság alakult ki köztünk. Nemrég együtt töltöttünk egy hétvégét, és este amikor leültünk beszélgetni, egy üveg bor társaságában „vallatóra” fogtuk őket.

Kedves Mariann és Gábor, először mondanátok pár szót magatokról?

Győri építész házaspár vagyunk, néhány éve egy Győr melletti faluba költöztünk, egy nagy telekre épített családi házba. Nagyon szeretjük ezt a falusi életformát, ugyan nap mint nap a városba járunk, a gyerekek iskolába, mi pedig a létfenntartás biztosítása érdekében szükséges helyszínekre. Mariann a Hild József Építőipari Szakközépiskolában tanít, én pedig a győri Széchenyi István Egyetemen. Ezen kívül van egy közös cégünk, amely épületek tervezésével foglalkozik, és melynek alapítása nem sokkal a családalapításunk után történt. Ily módon cégünk és családunk története összefonódik.

1985. június 29-én házasodtunk össze, negyedéves egyetemistaként. Egyikünk se nagy családból jött, de mi úgy gondoltuk, hogy kettőnél több gyermeket szeretnénk, gondoltunk háromra. De a Jóisten öt gyermekkel ajándékozott meg minket, amiért nagyon hálásak vagyunk, és most úgy gondoljuk, kaphattunk volna még...

A legnagyobb gyermekünk Sára 24 éves, Anna 22, Donát 20, Zalán 18, Ambrus 15 évesek. A kamaszkor nehézségeiről, szépségeiről most nem beszélünk, de van benne részünk bőven.

Hogyan ismerkedtetek meg a Schönstatt családmozgalommal?

1986-ban költöztünk vissza Győrbe a tanulmányainkat befejezve Budapestről ifjú házasként. Mindketten éreztük, hogy hitünk megtartásához, de főleg mélyítéséhez nagy segítség lenne egy hasonló gondolkodású párokból álló közösség. Sikerült is a bencés Ábel atya vezetésével működő kö-

zösséget megtalálunk, amiben nagyon jól tudunk töltekezni néhány évig. De az atyát Budapestre helyezték, és ezzel közösségünk, mint hitépítő közösség megszűnt, baráti kapcsolatokká alakult.

Ebben a „légüres” térben szólított meg minket a győri Bartal házaspár, hogy tudnak egy jó helyet a Balatonfelvidéken, egyhetes lelkigyakorlat, és a Balaton is közel van.

Hát ide megyünk – gondoltuk – és elhívtuk magunkkal a pécsi Oszoli házaspárt, akikkel már régóta szoros baráti és komasági kapcsolatban vagyunk. A Balaton tényleg közel volt, de ez semmi ahhoz a lelki megérintettséghez képest, amit az egy hét alatt Óbudaváron kaptunk. Mindketten erősen éreztük: itt a helyünk.

Ezt mi is értjük. Azóta előadó házaspár is vagytok, és csatlakoztatok a Szövetség tavaly induló csoportjához. De előtte még egy fontos esemény volt az életetekben, az Óbudári Központ tervezése. Mesélnétek erről?

A tervezést megelőzően egy tanulmányi körutazáson vettünk részt, ami nagyon hasznos volt. Hasznos volt szakmai – építészeti – szempontból, de különösen hasznos volt lelki szempontból. Négy Schönstatt központot kerestünk fel Dél-Németországban. Volt közöttük kisebb, és volt közöttük nagyon nagy központ is. Különböző építészeti stílusban épültek, különböző helyszíneken. Volt, amelyik nagyváros mellett, és volt amelyik egy kis faluban

De egy közös volt mindegyikben, a KÁPOLNA!

Ugyanolyan kápolna, egyforma kívül-belül. Nekem ez eddig kicsit különös volt, miért ugyanaz a kápolna épül mindenhol?

Lehetne különleges, az adott helyre jellemző modern kápolnákat építeni – micsoda építészeti feladat! De nem! Ugyanaz a kápolna mindenhol! Itt értettem meg, mi ennek a jelentése. Amikor a harmadik központban a harmadik ugyanolyan kápolnában imádkoztunk, szinte elfelejtettem, hogy melyik városban vagyok, csak egyet éreztem, a schönstatti kápolnában vagyok, a schönstatti Szűzanyával. És ugyanezt érzem az óbudavári kápolnában is.

A németországi schönstatti központok építő nővérei, illetve papjai egyértelműen jelezték, hogy a kápolna felépítése után a központ építése a Szűzanya segítő közreműködésével folyt.

De a kápolna felépítése, és a hely kijelölése nem minden esetben volt egyszerű.

A tanulmányút során a résztvevő magyar házaspárokból még erősebben megfogalmazódott a gondolat: kápolnát kell építenünk!

Ezt az igényt mi is éreztük akkoriban. Hogyan alakult ki a Kápolna helye?

A Kápolna helyének kiválasztása nehéz feladatnak bizonyult. Az egyesület birtokában volt (van) egy nagyon szép terület, az erdei szentélytől lefelé, szép fekvésű, nagy telek. Úgy tűnt, hogy teljesen alkalmas a Kápolna és a Központ felépítésé-

Végső soron az egész életünk erről szól: meg tudunk-e maradni a szeretetben – szeretetben a Jóistennel, szerelemben egymással...

re. Az egyértelmű volt, hogy a Kápolnát olyan helyre építjük, ahova később a Központ is felépülhet. Így a tervezési feladatunk a Kápolna és a Központ tervének elkészítése és engedélyeztetése volt.

Hamar kiderült, hogy a terület külterület, és a Balatonfelvidéki Nemzeti Park területén fekszik, szőlőtermelésre kijelölt terület, és semmit nem lehet rá építeni a szőlőművelés és feldolgozás épületein kívül.

„Nehézség az út” – mi ide építünk!

Az építési engedély megszerzése egy módon tűnt lehetségesnek: betelepítjük a terület 75%-át szőlővel, és a maradék területen építünk szőlészeti épületeket: borspincét, bormúzeumot (előadóterem), gépszínt... A rendezési terv szerint kápolnát lehet építeni, régen is voltak a szőlőhegyen kápolnák. Másfél évig tartott a tervezés, hosszú és nehéz egyeztetések a Balatonfelvidéki Nemzeti Park Veszprémi Igazgatóságával, a balatonfüredi építési hatósággal, és a saját vezetőinkkel. (Nehéz volt a szállásépületeket borspincének álcázni.) Közben megkezdődtek a szőlőtelepítési munkálatok. Úgy tűnt, hogy végre mindenkinek megfelelnek a tervek, amikor az építési hatóság jelezte, hogy kápolna tervezése mégsem fér bele az építési előírásokba, gépszíntnek kell nevezni a kápolnát!

Ezen a ponton meggyőződésémmé vált, hogy rossz úton járunk, és jeleztük, hogy nem vagyunk hajlandóak gépszíntnek nevezni a terveken a kápolnát, és nem írjuk alá a terveket.

Tilmann atya a rá jellemző nagy beleérző képességgel fogadta a döntésünket, és valami egészen csodálatos módon kérte a Szűzanya segítségét. Néhány nap múlva ki is alakult a Kápolna és a Központ új helye: a jelenlegi.

Itt a tervezési feladat jóval egyszerűbb, mivel a terület belterület, és lehet rá építeni szállásjellegű és vendéglátó funkciót.

Ez tényleg szép lehetett. Nagy boldogság ez nektek, hogy ebben részt vehettek. De most beszéljétek egy kicsit kettőtökről. Hallottunk egy jó kérdést a Mária Rádió Schönstatt műsorában, még pedig azt, hogy „Hogyan tartjátok életben a szerelmet?”

Szerelmünk első nagy élménye: milyen jó együtt lenni. Ismerkedésünk folyamán nagyon sok nagyszerű eseményt éltünk át együtt. Éreztük, hogy sok élmény mennyivel gyengébb lett volna egymás nélkül, illetve meg sem történt volna.

Szerelmünk második nagy élménye: ketten együtt erősebbek vagyunk. Jegyeségünk, és házasságunk idején sokszor éreztük, ha ketten egyetértésben (esetleg előre egyeztetve) csinálunk valamit, az sokkal hatékonyabb, mert ott van mellettem társam egyetértő lelki támogatása.

Szerelmünk harmadik nagy élménye: ketten egyek vagyunk. Ez egészen fantasztikus élmény. Ezt talán legkönnyebben a szerelmes házastársi egyesülésben érezzük, és ennek gyümölcseiben, a gyermekeinkben, hiszen testünkéből, lelkünkéből, személyiségünkéből lettek olyanná, amilyenek.

Az eggyé válás legmagasabb szintje: az imában való eggyé válás, Isten előtti eggyé válás. A közös imában azt érezzük, hogy egyként állunk Isten színe előtt. Óbudaváron is sokszor átéltük ezt az élményt, akár résztvevőként, akár előadóként vagy egy ünnepen vettünk részt.

Hogy hogyan őrizhetjük meg szerelmünket? A kérdésfeltevésből is adódik, meg a tapasztalatainkból is az látszik, (bár ezen a ponton nincs köztünk teljes összhang), hogy a szerelem forró érzése az idő múlásával bizony hajlamos alábbhagyni.

Mit tehetünk? Megnézzük szerelmünk három nagy élményének forrását: lelki gyakorlatok, közös ima, gyermekeink egyedisége, odaadó házaselet, együtt végzett munka, közös programok... Ezek közül elsősorban arra figyelünk, amelyik a legkönnyebben megy nekünk, és azt csináljuk nagy lelkesedéssel (ha tudjuk). Ha sikerül akár egyet is közösen lelkesen csinálni, már meg is jött a kedvünk a többihez is. És ha idáig eljutunk, szerelmünk változásának előjele már meg is fordult. Végző soron az egész életünk erről szól: meg tudunk-e maradni a szeretetben – szeretetben a Jóistennel, szerelemben egymással...

Az interjút Oláh Pisti és Éva készítette

A Szűzanya költözik

Egy az otthonról szóló írásában Kentenich atya fogalmaz úgy, hogy „Boldogok, akik családi házat mondhatnak magukénak.” Mi ezt úgy értjük, hogy mindennapi boldogságunkhoz lelki és testi otthonra van szükségünk: a lelkit a *családban*, a testit pedig saját *házunkban* vagy lakásunkban találhatjuk meg. Amióta összeházasodtunk, saját családi házról álmodoztunk. Elképzeltük, hogyan szaladgálnak majd a gyerekek az udvaron, hogyan gondozzuk a növényeinket, hogyan tanítjuk meg gyermekeinket a ház körüli teendőkre, és hogyan fogadunk sok-sok vendéget majd. Mivel családi házban nőttünk fel, ismertük annak minden előnyét. A házunkhoz végül a Szűzanya segített hozzá minket. Ebben az írásban ennek történetét osztjuk meg Veletek.

Házasságunk első éveit egy kicsike kollégiumi szobában töltöttük, majd laktunk több bérelt lakásban is. Ezután banki kölcsönrel sikerült egy másfél szobás lakást vennünk. Egy teljes felújítással széppé és otthonossá tettük. Közel voltak a boltok, a munkahely, a posta és az állomás. Szomszédaink legtöbbször kedves és segítőkészek voltak. A lakás hátrányai közé talán három dolgot lehetett sorolni: távfűtéses volt, az utca forgalmas volt, és az egyik szomszédunk „alkoholos befolyásoltság alatt” heti rendszerességgel hangosan káromkodott egymagában. Mindezek ellenére nagyon jól éreztük magunkat kis lakásunkban. A környéket is egyre inkább megszerettünk, és egyre erősödött bennünk az az érzés, hogy leendő házunkat is ebben a városrészben kell keresnünk. Így is tettünk. Több éven keresztül kerestünk. Ingatlanközvetítők honlapjait bogarászva és a környéken barangolva a környék összes eladó házat megismertük. Tudtuk előnyeiket, hátrányaikat, de egyikről sem gondoltuk igazán, hogy nekünk való. A lakásból egy közeli templomba jártunk misére. Ott ismertük meg a Schönstatt lelkiséget, és pár év eltelte után a Szűzanya letelepedett kicsi lakásunkban a háziszentélyben.

A Szűzanya jelenléte érezhetően megváltoztatta társasházunk életét is. Egyszerűen jó irányba indultak el a dolgok. A majd tíz évig szinte semmit sem csináló közös képviselőnket sikerült leváltani. Egy fiatal és energikus lakó vette át a helyét, aki alig egy év alatt elintézte, hogy a távhőről leválva saját kazános fűtéssel rendelkezzen a ház. Kis lakásunk sokszor otthont adott csoport-összejöveteleinknek. A találkozók előtt többször gondoltunk rá, hogy az ominózus szomszéd a kiabálásával elronthatja az este bensőséges hangulatát. A Szűzanya külön ajándé-

kaként éltük meg, hogy ezek alatt – egyszer éppen csak a kezdő imát megelőző gyertyagyújtástól – a kiabálós szomszédunk mindig szüneteltette a műsorát.

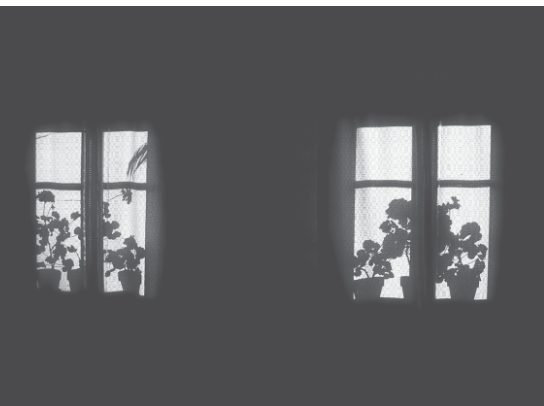
Látva növekvő gyermekeink mozgás- és térigényét, egyre sürgetőbbé vált, hogy nagyobb lakásba, kertes házba tudjunk költözni. Így újra elkezdtünk intenzívebben házat keresni. Igyekeztünk, mert azt szerettük volna, hogy a nyarat már egy kertes házban tölthessük. A kínálatot látva lassan lemondunk már arról, hogy a környéken vegyünk házat, sőt már a város másik szélére is szívesen kiköltöztünk volna egy ház kedvéért. Pár hónap alatt végig is néztük a város pénztárcánknak megfelelő teljes házkínálatát.

Az új állást is a Szűzanyának köszönhettem, így sokat fürkészttük akarátát: „Vajon Ő hova költözne velünk szívesen?”

Szüleink is együtt kerestek velünk. Így történt, hogy feleségem édesanyja megbeszélte egy háznézést egy ingatlanossal. A ház egy olyan utcában volt, amiről mindketten megjegyeztük korábban, hogy de jó lenne ott lakni. Nagyon csendes, de mégis városközpont közeli hely. A házzal minden rendben volt. Tetszettek a nagy terek, a praktikus kialakítások, a parkosított kert, a garázs és a tárolóhelyek. Mivel a ház jó állapotban volt, csak be kellett volna költözni mindenféle további átalakítás nélkül. Persze voltak kifogások is: kicsi az előszoba, a konyha túl nyitott a nappali felé, és (nem utolsó sorban) többbe került, mint amit meg tudtunk engedni magunknak. Kicsit talán nagyobb is volt, mint amekkorára eredetileg gondoltunk. El kellett volna adnunk a lakásunkat is a vásárláshoz, amiről tudtuk, hogy ebben a válságos időben nem egyszerű feladat.

Ezután még sok más házat megnéztünk, és fontolóra vettük az építkezést is. Így telt el majd egy hónap. Aztán újból megnéztük azt a házat. Kiderült, hogy feleségem szüleinek nagyon tetszett ez a ház, és titokban azért drukkoltak, hogy belevágjunk a házvételbe. Döntésünk megkönnyítésére fel is ajánlották nekünk megtakarításaik nagy részét. A döntést az is nehezítette, hogy közben más városban vállaltam munkát, így a bejárás helyett logikusabbnak tűnt volna már az új munkahelyhez közelebb keresni házat.

Az új állást is a Szűzanyának köszönhettem, így sokat fürkészttük akarátát: „Vajon Ő hova költözne velünk szívesen?” Végül úgy döntöttünk, hogy megpróbáljuk megvásárolni a házat. Megkezdtük a tárgyalásokat az eladókkal, és elég szép árengedményt sikerült elérnünk. A Szűzanya tényleg ide szeretne velünk költözni? – kérdeztük ma-

gunktól. És tudtuk, hogy meglehetősen kicsi az esélye annak, hogy el tudjuk adni a lakásunkat belátható időn belül. A hasonló lakásokat éveig hirdették, mire vevőre találtak. Így bízhattunk abban, hogy az eladás esetleges sikere egyértelmű üzenet lenne.

Feltettünk pár fényképet a lakásról hirdetéssel együtt egy internetes oldalra. Egy újságban is adtunk fel hirdetést. Az internetes hirdetésünkre összesen ketten jelentkeztek. Az első érdeklődő mindent alaposan feljegyzett és megkérdezett. Úgy tűnt, hogy lehetséges vevő válhat belőle. Aztán következett egy kérdés, ami abban a helyzetben egy kicsit váratlanul ért minket: „Milyenek a szomszédok?” Ezen először elgondolkodtunk, majd mondtuk, hogy nagyon rendes és kedves mindenki. Magunkban azonban hozzátettük, hogy kivéve egy szomszédot. Mikor elment a látogatónk, arról beszélgettünk, milyen rossz érzés lenne eladni a lakásunkat az eltitkolt hátránnyal. Viszont arra is gondoltunk, hogy mi nem vettük volna meg annak idején, ha tudjuk, hogy ez a helyzet. Vajon milyen vevő lenne az, aki a kiabálós szomszéd ellenére is megvenné a lakást? Elég lehetetlen helyzet volt. Megbeszéljük, hogy mégsem hallgatjuk el a kiabálós szomszédot. Ha komolynak tűnő vevőnk akad, akkor neki elmondjuk a dolgot. Aznap este misére mentem. Aztán hazatérve, a háziszentélyünkben így szóltam a Szűzanyához: No, Szűzanya, vajon hogy oldod meg ezt a helyzetet? Meglehetősen nyugodtak voltunk. Ha „miénk” az a ház, akkor lesz vevő. Ha nem, akkor nem lesz.

A másik jelentkezőnkre több napot kellett várunk, mert nem értünk rá fogadni. Mivel időközben több vevőnk nem jelentkezett, nagyon vártuk már őt. Többször odamentem a háziszentélyben a Szűzanyához imádkozni. Amint belépett a lakásba, rögtön kiderült, hogy kölcsönösen ismerjük egymást. Akár már a telefonban is megismerhettük volna a hangjáról. Ezért aztán inkább mindent elkövettünk, hogy a lakás hátrányait is hangsúlyozzuk. Látszott rajta, hogy neki mégis első ránézésre megtetszett a lakásunk. A fürdőszobát még meg sem nézte, és anélkül, hogy az irányából alkudott volna, már ki is jelentette, hogy szeretné megvenni a lakást. Ültünk a nappaliban a háziszentéllyel szemben. A Szűzanya, a vevőnk és mi ketten. Elállt a lélegzetünk. Tudtuk, hogy nála jobb vevőt nem találhattunk volna, és azt is tudtuk, hogy ezt az embert a Szűzanya küldte hozzánk. Mire az újsághirdetésünk megjelent, már eladtuk a lakást. Az adásvételi szerződést a kölcsönös bizalom jegyében kötöttük meg, és már jóval a kulcsátadás előtt a számlánkon volt a teljes vételár. Így a házvétel is gyorsan lebonyolódott. Több hónap után már azt is kijelenthetjük, hogy jó választás volt a házunk. Igazi otthonra találtunk benne.

Férfi, női sajátosságok

Különbözőek vagyunk dolgainkban, ügyeinkben s abban, hogyan mélyedünk el a munkánkban

A férfi eleve olyan, hogy hajlamos elmélyedni a dolgokban. Ilyen pl. a munkája vagy a hobbjá. Annyira bele tud ilyen dolgokba merülni, hogy nem lát ki belőlük. A női természet más. De Kentenich atya szerint azonban ehhez hozzá kell tenni, hogy az *egészséges női természet*. Egy nő, még ha szereti is a munkáját, szeret kitekinteni belőle. Normális körülmények között nem könnyen elégszik meg a csak anyagi természetű dolgokkal. Erősen vonzódik a valláshoz, Istenhez. Kentenich atya hangsúlyozza, hogy egyes esetekben ez fordítva is lehet. A fenti kijelentés csak tipizálás. Ha a házasságban nehézségek merülnek fel – pl. egy házastársi konfliktus –, majd ismét nyugvópontra kerülnek, akkor jó, ha a házasfelek együtt megvizsgálják: „*Látod, nálam ez így volt; nálad pedig így.*” Egy házassági konfliktus nem olyan rossz dolog – mondja Kentenich atya. Ez teszi a házasságot jóságossá, boldoggá és egészségessé. Természetesen nem szabad, hogy egy ilyen konfliktus után az egyik felüljön a lóra, és azt mondja, hogy egyedül neki van igaza, és a másiknak kell megváltoznia. Nem, nem! Férfinak és nőnek egymásra kell találnia. Erkölcsi egységet kell alkotniuk. Az én fejem és a te fejed = egy fej (és nem három). A te szíved és az én szívem = egy szív. A te kezéd és az én kezem = egy kéz. Ez a mi nagy eszményünk.

Különbözősége a vezetési stílusban

Hogyan kormányozza a férfi a családot, és hogyan a nő? Kentenich atya így mondja: *A férfi a fejével, a nő a szívével.* De a kettőnek össze kell jönnie. Nem szabad azt mondani, hogy a férfinak ezt vagy azt egyedül kell csinálnia. A fejhez hozzátartozik a szív is. A férfi gyakran rendelkezésekkel kormányoz, a nő inkább a szeretet által. Néha előfordul, hogy a férfi parancsol és kormányoz, és nagyon kemény tud lenni – ilyenkor a kis dolgokban is hamar oda a szeretet. Ezzel szemben az asszony gyakran aggódik, és gondot okoz magának. Ha azonban kemény csapások jönnek, általában a nő a teherbíróbb. Amikor ezt a szöveget először olvastam tizenöt évvel ezelőtt, új volt a számomra. Abban az időben sorscsapást éltem meg a családomban. Nagy hatást tett rám, hogy tényleg úgy van, ahogy Kentenich atya mondja. Ha sorscsapás jön, általában a nő a teherbíróbb. Ezért fogalmaz úgy Kentenich atya, hogy egy nő, aki egészségesen fejlődött, a nehéz

szenvetésben erős támasz és vigasz a férfi számára. És ért hozzá, hogy a nehéz szenvedés idején a férfi szívét észrevétlenül vezesse. A kis dolgokban a nő gyakran bizonytalan, és segít neki, ha a férfira támaszkodhat. De a nehéz helyzetekben nagyon teherbíró.

Így a férfi és a nő nemcsak egy test, hanem egy szív és egy fej is, hogy kölcsönösen kiegészítsék egymást. Ez a nevelési feladatunk szempontjából igen fontos: férfi és nő, apa és anya, pástör és pástornő összetartanak. De aztán, amikor magukban vannak, akkor ki kell mondani a különböző véleményeket, és harcolni kell. Kifelé azonban egységben vannak.

Egyszer egy asszony mesélt a kamasz lányáról. – El kell valamit mondanom a házaspárról, a szülők típusáról. Az anya diplomatikus típus, nem sokat veszekszik a gyerekekkel, hanem okosan irányítja őket. Az apa egészen más természetű. Gyakran hangos összetűzésbe kerül a gyerekekkel. Azt mondja: *Eddig és nem tovább!* Az anya ezt nehezen viseli, és az ilyen helyzetekben imádkozni kezd: „*Szűzanya, segíts nekem most kitartani! Mutasd meg, hogy a gyereknevelésben az okosság nem az én előjogom!*” Ez segít neki abban, hogy hagyja érvényesülni az apa nevelési módját is. Fontos, hogy a gyerekek két különböző nevelési módot is megélhessenek.

Most visszatérek a történethez, amit el akarok mondani az anyáról és a kamasz lányról.

A lány el szeretne menni a buliba, de nemcsak egybe, hanem egy hétvégén kettőbe is. Az anya mondja: *Ez túl sok! Az egyikbe szívesen elengedlek. Döntsd el, hogy melyikbe.* De a lány nem akart belenyugodni. Naponta újra jön, hogy mind a kettőre el szeretne menni. Az anya már nem tudta, hogyan segítsen magán. A lány nagyon erős volt. Végül ezt mondta: *Már nem akarok erről többet hallani. Ha akarsz valamit, hívd fel apádat!* Tudta, hogy ha a lány az apjához fordul, akkor az apa, mielőtt válaszolna, meg fogja kérdezni őt, és együtt fognak dönteni. A lány felhívta az apját. Az apa meghallgatta, és ezt mondta: *Most nincs elég időm erre, este majd beszélünk róla.* A lány nagy reménnyel várta az estét. Egész nap igyekezett: megterítette az asztalt, kiszedte a mosógépet... A anya már sajnálta, hogy nagyot fog csalódnia. És így is történt. Este a házaspár megbeszélte a dolgot, és ezt mondták a lánynak: *Csak egy buli!* A lány sírva ment a szobájába, az anya utána. Neki is nagyon fáj. *Jól meg tudlak érteni!* – próbálkozott. Mire a lány sírva kiáltotta: *Nem értesz semmit!* – és becsapta az anya előtt az ajtót. Az anyának ez nagyon

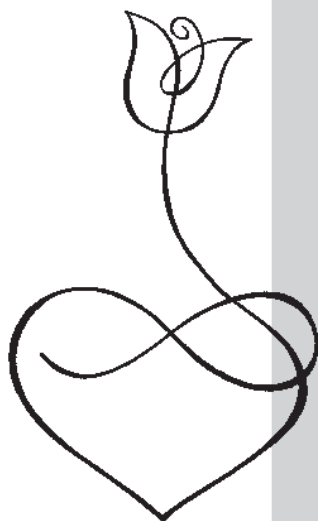
fájt. Ilyen típus. Csak az ima segített: *Szűzanya, én nem tudok most neki segíteni. Menj be Te hozzá, ülj oda melléje, hogy legyen valakije, aki megérti; aki megvigasztalja!* Végül a lány hamar magához tért.

A házaspár egysége miatt meséltem el ezt a történetet.

Egy másik házaspár a következőt mesélte legidősebb, 12 éves fiukról. Ő is erős személyiség, és harcol az anyjával – néha nagyon szemtelenül. Amikor az apa ezt meghallotta, nagyon szigorú lett a fiához: *Így nem beszélsz anyáddal és anyádról!* Ez nagy megerősítést jelent az anyának.

Fordítva is így van: a feleség is erősíti a férjét. Néha a férfi nagyon szigorú, és a gyerekek tudják, hogy az anya ezt másképp intézné. De az anya is a férje mellé áll, ha az már kimondott valamit. A két nagy gyerek nemrég kifakadt: *Apának mindig igaza van?! Mire az anya ezt válaszolta nekik: Igen, apátoknak mindig igaza van!* De amikor a házaspár kettesben maradt, akkor megmutatkozik mindkét személyiség. És ez is fontos! Kifelé egységben vannak.

(részlet Gertrud Maria nővér 2009. július 2-án a szövetségi családoknak tartott előadásából)

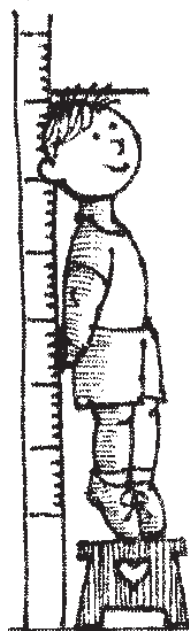
A férfi – akár bölcs, vagy csizmazavarga – a világot dolgokká széthabarja s míg zúg körötte az egy-örök áram, címkék közt jár, mint egy patikában. Hiába száll be földet és eget, mindig a semmiségen át üget, mert hol egység van, részeket teremt, és névvel illeti a végtelent. Lehet kis-ember, lehet nagy-vezér, alkot s rombol, de igazán nem él s csak akkor él – vagy tán csak élni látszik – ha nők szeméből rá élet sugárzik.

A nő: mindennel pajtás, eleven, csak az aprózó észnek idegen. A tétlen vizsgálótól összefagy; mozogj és mozgasd s már királya vagy; ő lány sóvárgás, helyzeti erő, oly férfit vár, kitől mozgásba jó. Alakja, bőre hívást énekel, minden hajlása életet lehel [...]

Weöres Sándor: A két nem (részlet)

Káin és Ábel a gyerekszobában?

Hogyan kezeljük a testvérviszályt?

A műsorban elhangzott életpéldák:

Azt hiszem, minden szülő átélte már, hogy az emeletről vagy a másik szobából felhangzik egy erőteljes torokhang (természetesen artikulátlan), majd ezt esetleg további hangok, puffanások, csattanások, szaggatott kiáltások, rossz esetben csörömpölés követi. Az ember ilyenkor egy pillanatra felnéz az éppen esedékes teendőjéből: „már megint kezdődik” – konstatálja nagyot sóhajtva, majd mivel pillanatnyi csend állt be, úgy határoz, hogy „biztosan elintézték maguk között”. De mégsem, mert következik egy ellentmondást nem tűrő, elnyújtott: „Aaaaapppppúúúúúúúú! Káin már megint...”, de a folytatást már nem lehet hallani, csak ismét artikulátlan hangokat, néha egy-egy állatnevet. De hogyhogy? Az én gyerekem vajon honnan, kitől tanulta ezeket a szavakat, az ilyen beszédet? Az ember hallgatózik és elemez: nem, ez most nem úgy hangzik, mint egy játékos szívatás, amely egyszer csak nevetésbe megy át, mint a múltkor, hanem ez most véresen komoly. Valóban? Vére megy? Mit tegyek most? Hagyjam őket – első vérig? És ha túlságosan elfajul? De hát honnan van ennyi agresszió a gyerekekben? Egy keresztény családban?! Most erőteljes lábdobogás hallatszik, biztosan kergetik egymást. Egy üvöltés megint. Te jó ég! Mit szólnak ehhez a szomszédok! Mégiscsak bele kellene avatkoznom. De nem lehet, inkább oldják meg maguk. Az ő problémájuk, nem az enyém! Bárcsak megtanulnának egymás mellett élni békében: ez a két rosszcsont, egy Káin és egy Ábel a gyerekszobában! Vajon mi, szülők rontottunk el valamit, vagy természetes, hogy viszálykodnak, versenyeznek, verekednek, veszekednek egymással? Meddig természetes, és honnantól nem az már? Talán nem kötöttük le elég-

gé az energiáikat? De hát mi olyan békés, nyugodt emberek vagyunk! Bummm! Becsapódik egy ajtó. Na de ezt már mégsem hagyhatom! Tönkreteszik a lakást! Felmegyek az emeletre, és rendet csinállok. Irgum-burgum. Igen? De hogyan? Hogyan tegyek igazságot? És egyáltalán, nekem kell-e igazságot tennem? Ki vagyok én? Bíró, rendőr, nyomozó? Vagy csak egyszerűen szülő?

Általános iskolás koromban volt egy osztálytársam, akivel jó barátok voltunk, és így többször jártam náluk. Tudtam, hogy olykor iszonyatos csatákat vívott a nővérével. Egy alkalommal megmutatta szobája ajtaján a bevésődött nyomot, ahova beleállt az a díszkés, amelyet a nővére a falról lekapva az éppen távozó öcs után hajított egy hevesebb veszekedésük „záróakkordjaként”. Ilyenkor az ember beleborzong, mi történhetett volna, és megkérdezi: vajon meddig és mennyire természetes a testvérek közötti viszály, esetleg agresszió.

Egy édesanya megfigyelése:

Azok a gyerekek sokkal magabiztosabbak, akiknek a szülei is magabiztosak. (Nem az a magabiztos gyerek, aki erőszakos, aki végigveri a társait, vagy mindig közbeszól az órán, ha kell, ha nem. Ezek a gyerekek nagyon is bizonytalanok.)

Egy másik szülő tapasztalata:

A gyerekeimen azt vettem észre, hogy az agresszió mindig egy belső feszültség következménye, egy figyelmeztető jel, hogy valami nem stimmel, hogy figyeljenek rá, törődjenek vele.

Az egyik kislányunk békés alaptermészetű volt, és hirtelen, szinte egyik napról a másikra elkezdett verekedni, mindenre nemet mondott, kiabált, és el sem tudtam képzelni, miért. A helyzet nem javult, bárhogy próbálkoztunk.

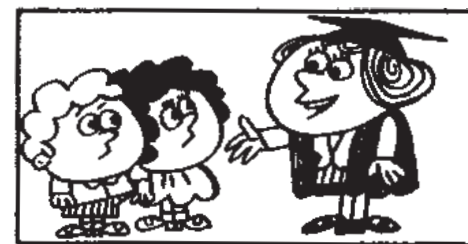
Mikor a nagyobbikkal kórházba kellett menni egy kisebb műtét miatt, így egy napig nem voltam otthon, kicsit el tudtam távolodni a problémától, és akkor jöttem rá, hogy azóta ütögeti a nővérét, amióta két és fél éves korában elkezdtem neki mondogatni – bár tényleg finoman és óvatosan –, hogy ő már nagylány, jó lenne, ha nem pelusba, hanem bilibe pisilne, kakilna.

Amikor hazamentünk, az ölembe ültettem, átkaroltam, és azt mondtam neki: „Anya mostanában többször is mondogatta, hogy jó lenne, ha bilibe kakilnál. Semmi baj, ha még pelusba pisilsz, majd ha nagylány leszel, azt is megtanulod.” Ezt tisztába tevéskor még néhányszor elmondtam neki, és az agresszió, amilyen gyorsan jött, úgy el is múlt. Ráadásul néhány hét múlva teljesen szobatiszta lett!

Az agresszió minden formáját, akár a testvérek, akár mások felé irányult, igyekszünk vészjelzésként felfogni, és tudjuk, hogy van valami oka, amit kutatnunk, keresnünk kell. Sokszor néhány kérdés után ki is buggyan belőlük: „Látom, hogy feszült vagy. Történt valami az óvodában, iskolában...?” Az őszinte érdeklődés, a figyelem sokszor megnyugtatta őket, még akkor is, ha már kamaszként nem mindig mondták el a részleteket.

A szülőnek is nagyon észnél kell lennie, a gyerekek rögtön megérzik, ha valamelyik testvérük kivételezett helyzetbe, sztárpozícióba kerül akár életkora, akár adottságai, tehetsége miatt. A többiek kegyetlenül ellene fordulnak, vagy ha ezt nem merik nyíltan megtenni, máshol tör ki rajtuk az elkeseredettség, a mellőzöttség okozta feszültség, de az sem jobb, ha magukba fojtva szorongóvá, keserűvé válnak...

Voltak gyermekeink, akiknek egyszerűen lételemük volt a megterhelő mozgás. Ha rossz idő vagy valamilyen elfoglaltság miatt erre nem volt lehetőségük, akkor férjemmel magunk között már így fogalmaztunk: „Begyaggyantak, meg kell futtatni őket.” Persze ez nem mindig futást jelentett, hanem erős mozgást, és ahogy nőttek, rendszeres sportot. A karate nagyon szépen keretek közé szorította fiunk verekedési kedvét, ott egy-egy akció után mindig le kell állni, meghajolni az ellenfél előtt. Nem veszítheti el a fejét, tisztelni kell a másikat.

Fellépjek-e bíróként, agresszióval teremtesek-e rendet? Nem öröm a családban, ha ezt a gyerekek maguk oldják meg. Vajon meg tudják-e a gyerekek oldani a konfliktusaikat egymás

közt, vagy mindenképpen kell szülői segítség? Milyen legyen ez a szülői segítség? A szülő egyben bíró, igazságosztó és nyomozó is? Vagy csak közvetítő? Meddig tartsam magam, mikor kell beavatkozni? Meddig fajulhatnak a dolgok?

Egy édesapa meséli:

Két gyerekünk veszekedett, jól felhúztak, statáriális bíróként léptem fel, majd egyiket elfenekeltem. Csak később derült ki számomra – már higgadtan szemlélve a történeteket és beszélgetve a gyerekekkel –, hogy nagyon igazságtalan voltam.

Ekkor végigfutott bennem több hasonló képsor is, és azt éreztem, hogy nem tudok ilyen helyzetben igazságos lenni, talán nem is lehet. Ezen kicsit morfondírozva azt fogalmaztam meg vezérelvként a hasonló szituációkra, hogy nem igazságosztó, hanem béketeremtő szerepem van. (Ha az agresszió szintjét nem tudom csökkenteni, akkor legalább ne növeljem.)

Felmerül bennem a kérdés, hogy eleget birkózom-e a fiúkkal, ha nem, akkor ezt maguk fogják megoldani, de ez nem öröm a családban.

Egy édesanya meséli:

Ha a testvérek egymásnak estek, persze lehetetlen volt kideríteni, ki a hibás: az, aki pimaszul, szép csendben, módszeresen hergelte a másikat, vagy az, aki

először ütött. Tovább fokozta a feszültséget, ha ilyenkor igazságot akartunk tenni. A legjobb „gyógyszernek” az elkülönítés bizonyult: „Ha nem tudtok szépen közösen játszani, akkor egyedül kell!” Ez azt jelentette, hogy vagy két különböző helyiségben, vagy a szoba két ellentétes helyén kellett el-

foglalniuk magukat. Ott nem sarokban álltak, ez nem büntetés volt, hanem a lenyugtató formája: tettem eléjük valami játékot, lapozgatásra könyvet, vagy papírt, színeseket, vagy betettem egy zenekazettát, mesekazettát. A játékokhoz általában eleinte duzzogva nem nyúltak, de aztán szépen feloldódtak, elfeledkeztek a sérelmeikről, és belemerültek a játékba.

Egy édesapa meséli:

Amikor fiaink kicsik – talán 2 és 4 évesek – voltak, a nagyobb fiú a fakockákból magas tornyot akart építeni. Még térdig sem ért neki az építmény, amikor a kicsi odafutott, feldöntötte. Amikor ez néhányszor megisméltődött, a nagy fellökte a közelítő kicsit. A nagy kiabált, hogy öccse nem hagyja játszani, a kicsi sírt, mert a bátyus megverte. Hogyan lehet igazságot tenni? Szeretettel közelítettük meg a viszályt: a kicsi is szeretne azzal a játékkal játszani, amivel a bátyja játszik, de a nagyobb ügyesebb. Megmutattuk nekik, hogyan lehet mégis együtt játszani. A nagy összerakott néhány kockát, a kicsi pedig ledöntötte. Nagyon tetszett mind-egyiknek. A fiatalabb testvér rövidebb ideig tartott igényt a közös játékokra, megunt. A kockákból felépülhetett a nagyfiú magasságú torony, vagy talán még magasabb...

Vajon egy ügyes szülő képes-e jól kihozni a gyerekei közötti viszálykodásból, versengésből? Hogyan?

Nagyobbik fiam, Pisti és húga, Zsuzsi ritkán tudtak békésen játszani együtt. Már egészen kicsi korukra is a visítások, veszekedések voltak a jellemzőek. Nekünk, felnőtteknek, legalábbis ilyennek tűnt a két gyerek kapcsolata. A kisebbik, Zsuzsi, gyakran jött bömbölve, krokodilkönnyeket hullatva, hogy bántotta a báty-

ja. Ilyenkor természetesen leszidtuk a bátyját, miért bántja a kisebbet, a gyengébbet (hiszen lány, tehát gyengébb). Bátyja ezekre a szidásokra nem válaszolt semmit, összeszorított szájjal, konokul nézett maga elé.

Egyszer aztán gyanút fogtam, hátha nem ilyen egyszerű a képlet, hogy van az erejével visszaélő agresszív báty, s a gyenge, elnyomott szegény húgocska.

A legközelebbi csetepaté alkalmával, mikor Zsuzsi jött könnyek között panaszkodva bátyjára, nem szidtam le Pistit, csak bementem a gyerekszobába és közöltem vele: „Zsuzsi azt mondta, hogy bántottad.” Erre Pisti is válaszolt: „Már legalább ötször kértem, hogy ne piszkálja a legóautómat, de hiába, és most szét is esett.” Ekkor Zsuzsihoz fordultam: „Azt mondja a bátyád, hogy hiába szólt rád, és most szét esett a legóautója. Így volt?” Zsuzsi csak lehajtott a fejét, csendben bólintott, és nem szólt semmit. Én egyik gyereket se szidtam le, csak otthagytam őket. Ettől fogva mindig ezt csináltam, ha viszály és panasz volt. Csak közvetítettem egymásnak a panaszait, de egyik viselkedését sem minősítettem.

Egy idő után nem jöttek hozzám panaszkodni, egymás között rendezték el a konfliktusokat.

A viszályok, veszekedések azonban végigkísérték a gyerekkorukat. Ezt mi, szülők, nagyon nehezen viseltük. Sokszor könyörögtem az égiekhez: „Add, Istenem, hogy felnőtt korukra jó testvérek legyenek!”

Aztán eljött az az idő is, hogy felnőttek, mindegyik elkerült otthonról. Az első meglepetés akkor ért, amikor egyik alkalommal, mikor végre több hónap után találkoztak otthon, hajnali ötig beszélgettek egymással. Ez a bizalmas baráti viszony ifjúkori éveik alatt aztán egyre jobban elmélyült.

Egyszer megkérdeztem a lányomat: „Hogy emlékszel vissza, milyen volt a gyerekkorotok, milyen testvérek voltatok Pistivel?” „Tök jókat játszottunk” – válaszolta Zsuzsi.

Hát ezért hullattam a hajam értük, aggodalmaskodtam annyit? – gondoltam meglepődve, de azért nagy örömmel.

MŰSORVEZETŐ: Varga Erika és Zajkás Péter és Rozi, valamint Uzsálné Pécsi Rita, aki a műsorban Kentenich atya pedagógiájából merítve világitja meg az adott kérdést. Kéthetente szerdánként 21–21.30-ig. Következő adás **április 7-én**. Az elhangzott műsorok honlapunkról, a csaladok.schoenstatt.hu-ról letölthetőek!

A családi étkezés több, mint testünk táplálása

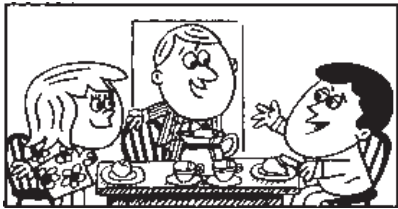
Nem csak azért eszünk, mert éhesek vagyunk. Az étkezés – épp a közös étkezés – fontos szerepet játszik lelki egészségünk megőrzésében.

Egy fiatalasszony mesélte, hogy amikor férjhez ment, édesanyja a következő útravalót adta neki: jól jegyezd meg, napi egy meleg étkezés! Férjednek és gyermekeidnek szükségük van naponta egyszer meleg ételre, már csak a lelkük miatt is. Ennek az édesanyjának nagyon fontos volt, hogy lánya a férjhezmenetele előtt jól megtanuljon főzni. Hálás vagyok érte – vallja a fiatalasszony. Családomnak szüksége van erre. A jó ebéd vagy vacsora a családban nem egyszerűen csak jó étkezés, hanem sokkal több annál.

A pszichológus Stephan Grünwald így magyarázza ezt a család számára „sokkal több”-et: „Nem csak azért táplálkozunk, mert éhesek vagyunk, hanem mert életvágyunkat akarjuk csillapítani.”

A mikrohullámú sütők és gyorsétkezdék ugyan nagyobb rugalmasságot tesznek lehetővé az étkezés terén, de ezért nagy árat fizetünk: bár közvetlenül étkezés után jóllakottnak érezzük magunkat, mégis hiányérzetünk marad.

„Életvágyunk kielégítés után kiált. És akkor jön pótcselekvésként a telefonál-

gatás, az orvosi filmsorozat stb., és mégsem lakunk jól.” Pontosan ezért a családi étkezés – legyen az ebéd vagy vacsora – sokkal több, mint testünk táplálása. „Lehetőséget kínál arra, hogy mindazt, ami aznap történt, közösen – szó szerint – átrágjuk, megemésszük. Még mielőtt elkezdenénk beszél-

getni az aznapi üzleti dolgainkról vagy iskolai problémákról, a megszokott ülésrend világossá teszi számunkra, hogy biztos helyünk van a változó világban.”

Az asztal körüli beszélgetésben csalódásainkat, mérgünket lenyelhetjük, leöblíthetjük, letörölhetjük vagy éppen félretolhatjuk. Ugyanígy kis sikereinket intenzívebben élvezhetjük. Természetesen ahhoz, hogy egy közös étkezést így tudjunk megélni, szükségünk van egy bizonyos stílusra, melynek kialakítása közös feladatunk. Éppen nekünk, nőknek van ezen a téren különleges adottságunk: a közös étkezés az az alkalom legyen, amikor mindenki jól, el- és befogadva érzi magát, amikor az embert nem utasítják rendre, vagy rossz tulajdonságait nem pellengérezik ki. Nem szabad, hogy bármi is a „begyünkben” maradjon, a lelket terhelje, és azután nyomasztóvá váljon.

Egy olyan családban, ahol mindenkinek más a napi ritmusa, nehéz összehozni egy közös étkezést. De érdemes kísérletezni, közösen megoldást keresni.

Egyedülálló nők esetében is hasonlóan hozzátartozik az életkultúrához, hogy hagyunk magunknak időt egy igazi étkezésre, amikor foglalkozhatunk egy kicsit magunkkal, és hagyhatjuk, hogy a nap eseményei lecsenghessenek bennünk: naponta egyszer együnk meleget!

Ami általában nem kerül olyan nyilvánvalóan napvilágra, mint az étel utáni éhség vagy az életvágy, az az emberek Isten utáni vágyakozása. Ezt a vágyakozást el lehet nyomni, át lehet siklani felette, mégis magunkban hordjuk. Egy orosz író, V. V. Rozanov mondja valahol, hogy sok mindenről le tudna mondani – irodalomról, elismerésről, hírnévről –, „de sosem tudnék lemondani Istenről. Isten az, aki engem leginkább felmelegít. Ha Istennel vagyok, melegség vesz körül. Istennél sosincs unalom, sosincs hideg”. Mivel együtt élünk – mindenekelőtt a családban –, ezért ugyanúgy, mint a közös étkezésnél, „táplálóbb”, ha mindennapi életünk valamely pontján közösen éljük át Isten közelségét.

(N. Stosiek – V. Riechel – G. Evanzin:

Hogy a mindennapok ne legyenek hétköznapiak,
Családakadémia-Óbudavár Egyesület, Óbudavár,
2007, 23–25. oldal)

Otthonunk

Alkonyra jár, lassulnak lépteim,
már otthonába ér a vándor.
Szeretteim közt lehetek megint,
elég volt mára lőtásból, futásból.

A feleségem főz és énekel,
vidáman, frissen száll a pára,
mint egy estéli ételáldozat,
mint a szívből a hála.

Ó, mindenütt jó – mondták már sokan –,
de legjobb otthon – mondom én is –,
velem az élet akárhogy rohan,
itt meg tudok pihenni mégis.

Az otthonunk egy szép, külön világ,
jó íze van itt minden kis dolognak.
A Párom arcán nyílik a virág,
Fiam szeméből csillagok ragyognak.

Füle Lajos

Nem-lehet-abbahagyni csirke

Hozzávalók 6 főre: 6 db egész csirkecomb, 8 púpozott ek. liszt, 1 csapott ek. só, 1 púpozott tk. pirospaprika, 1 mk. majoránna, 1 mk. bors, késhegynyi őrlt kömény, 4 gerezd fokhagyma, 1 nagy fej vöröshagyma, 20-25 dkg reszelt, füstölt sajt, 1-2 nagy

doboz tejföl (tepsi, vagy tál méretétől függően), 4-5 ek. olaj. A tepsi kikenéséhez: vaj

A lisztet összekeverjük a fűszerekkel, a sóval és a zúzott fokhagymával. A csirkét megmártjuk a fűszeres lisztben, majd a kivajazott tálra fektetjük őket. A maradék fűszeres lisztet rájuk szórjuk. A vöröshagymát rákarikázzuk a lisztes csirkére. Az egésznek a tetejére rászórjuk a reszelt sajtot. A tejfölt elkeverjük az olajjal és meglocsoljuk vele a csirkét. Alufóliával borítva előmelegített, forró sütőben (kb. 200°C-on, gázsütőn 4-es fokozat) 50 percig sütjük, majd levesszük róla a fóliát és további 20 percig pirítjuk.

Előnye, hogy amolyan „csak összedobom, aztán be a sütőbe” fogás, alig kell csinálni vele valamit. Sült burgonya, párolt rizs, vajas zöldség is illik hozzá. A salátáról se feledkezzünk meg!

Sajtos muffin (sós)

Hozzávalók: 50 dkg liszt, 2 ek. sütőpor, 2 kk. só, 20 dkg reszelt sajt, 3,5 dl tej, 2 tojás, 2 ek. mustár, 2 kk. dijoni mustár, 10 dkg olvasztott vaj, 2 ek. egész köménymag.

A lisztet egy tálba szitáljuk, hozzákeverjük a sütőport, a sót, a sajtot és a köménymagot. A felvert tojást elkeverjük a tejjel, és hozzáöntjük a lisztes egyveleghez. Az olvasztott vajat és a mustárokat úgyszintén, majd pár mozdulattal összevegyítjük az összes hozzávalót. A tésztát kivajazott vagy papírral bélelt muffinformába osztjuk el. Légkeverésen 200 fokra előmelegített sütőben kb. 15 perc alatt arany színűre sütjük.

Sült gríz

Hozzávalók 4 főre: 10 ek. búzadara, 3 tojás, 4 ek. cukor, 4 dl tej, 1 cs. vaníliás cukor, fél vaníliarúd, vaj (a forma kikenéséhez).

A tojásfehérjét habbá verjük, a sárgáját pedig 2 ek. cukorral kikeverjük. A sárgájához hozzáadjuk a búzadarát, jól elkeverjük. A habot is lazán belekeverjük. Egy kerek, kivajazott, kilisztezett tortaformában, előmelegített sütőben 170 fokon, légkeverésen, kb. 20 perc alatt világos zsemleszínűre sütjük.

Amíg sült a tészta, a tejbe a vaníliarúd belsejét belekaparjuk, a rudat is bele tesszük. Felforraltjuk, és hozzáadjuk a 2 ek. cukrot és a vaníliás cukrot.

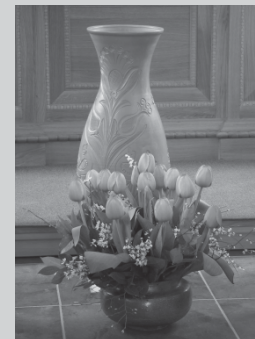
A kisült forró tésztára (rögtön a sütés után) egy merőkanál segítségével a forró cukros tejet egyenletesen, lassan rácsorgatjuk. A forró tejtől a gríz megdagad és könnyű vaníliás, tejes lesz. Melegen és frissen tálaljuk, málna- vagy ribizliöntet, akár lekvár illik hozzá. (Gyermekkoromban egy kiadós leves után gyakran volt ez a második fogás, de uzsonnára is sokszor készítettük. Nagyon finom.)

Nincs boruk

Kérjük a Szűzanyát:

- ❖ lelki megújulásért a nagybőjtben
- ❖ bölcsességért, hogy ebben a kusza világban Isten akarata szerint tudjunk élni, az Ő akaratához tudjunk igazodni
- ❖ optimizmusért, derűlátásért, nehézségben lévő családjainkért
- ❖ válságban lévő házaspárokért
- ❖ a munkanélküliekért
- ❖ betegeinkért (beteg lábú testvérünket ne feledjétek!)
- ❖ Magyarországért
- ❖ hogy helyesen tudjunk választani
- ❖ azokért, akik gyermeket szeretnének
- ❖ a gyermeket várókért, a szép szüléseikért és a kisbabás családokért
- ❖ a képzőház felépüléséért
- ❖ az újonnan induló CSAK évfolyamért.

Van boruk

Hálát adunk:

- ❖ működő képzőházunkért
- ❖ 5. éve felépült szentélyünkért
- ❖ gyermekeinkért
- ❖ családi házainkért, otthonainkért
- ❖ a szép, erős adó ünnepeinkért
- ❖ a tavaszi természet szépségeiért, a ránk bízott világért
- ❖ házasságainkért, gyermekeinkért
- ❖ a jövő Húsvét kegyelmeiért.

Gólyahír

Örömmel tudatjuk, hogy 2009. november 17-én megszületett Ferenc.

Köszönjük a sok lelki és fizikai „hor-doaszt”!

Nádudvari András, Rita,
Józsi, Marika, Terka

**Szívből gratulálunk
és kérjük a Jóisten áldását
az egész családra.**

Óriási apróságok (gyerekszáj)

Marika kérdezi az anyukájától: Akkor már megszülettem, amikor te még gyerek voltál?

Fogorvoshoz mentünk Józsival és Terkával. A váróban Terka érdeklődve nézi az ivóvíztárolót:

– Hol vannak a halak?... Megdöglötték?

A váróból egy fém csigalépcső visz fel az emeletre. A korlát vastagabb rúdjai között szép, ezüstösen csillogó sodort drót van kihúzva. Józsi megkérdezi:

– Ebben van villany?

Rendelésre megyünk a kórházba. Beszélgetünk a gyerekekkel arról, hogy itt születtek a 4. emeleten. Marika megállapítja, hogy ő itt lett asztmás, Terka pedig drámai hangon megkérdezi:

– És nem lehet, hogy itt vágták le a Szabolcs papa bajszát?

Terka és Marika Barbie-val játszanak papás-mamást. A gyerek Barbie kérdezi a várandós nagy hasút:

– Mikor születik már meg a tesónk?

– Majd ha meglesz az esküvő, akkor születik meg.

Marika: A Jóisten miért nem teremtette úgy, hogy amikor imádkozunk, akkor a gyerekek se unatkozzanak?

A lányok beszélgetnek:

Marika: – Ebbe a napba én nagyon sok hasznát vehetek.

Terka: – Marika, a haszna az nagyon sok pénzbe kerül!

Marika: – A Józsi gyerekiskolába jár, a papi felnőttiskolába.

Terka: – Igen, a papi az iskolában tanárnak öltözik.

Jöttünk haza fáradtan, éhesen az uszodából. Marika az utcánkban minden háznál megnézte, hol a csengő, és be akart csengetni. Próbáltam meggyőzni, hogy ez nem jó ötlet, mit fog mondanía a háziaknak, ha kijönnek?

– Hát, hogy kérek vacsorát!

Homok ment Terka cipőjébe. – Kiöblítem a cipőmet.

A két év három hónapos Domonkos énekelget az autóban (épp a kishűgát visszük műtétre): „Mókukka, mókukka, felmászott a fája. Leesett, eltörött a lába.” Itt prózára vált: „Dottoj bácsi megműveli (megműti) Johannát.”

Az alig 3 éves Katalin éneklé egy ideje, hogy „Isten báránya, te elveszed a világ bűneit, irgalmaz nekünk!”.

Bátyja megunja és egy idő után szól neki:

– Énekel a folytatást is, hogy „adj nekünk békét!”

Erre ő: „Isten báránya, hagyj békén!”

Hírek Óbudavárról

Nagy örömmel és hálával tudatjuk, hogy egyesületünk a **2009. évi 1% felajánlásokból 2.450.297,-Ft** támogatáshoz jutott. Ezt az összeget a Diós Ifjúsági Turistaház fejlesztésre fordítjuk. Más forrásokra is pályáztunk a projekt kapcsán, hogy a saját fiataljainknak és az ideérkező, családi életre nevelés programunkat megismerni kívánó ifjúsági csoportoknak minél jobb elhelyezést nyújthassunk.

Kérjük szépen, hogy az adóbevallásoknál idén is gondoljon ránk, aki tud, és ajánlja másoknak is szervezetünket az **1%-ról való rendelkezés** kapcsán!

Családok a Családért Egyesület, adószám: 19265836-1-19

Január 15. és 17. között jelmondatkibontó hétvége volt Óbudaváron, hogy az előadók felkészülhessenek az előadásokra. Vannak még olyan hetek, ahol nincs **előadó házaspár, még várjuk a vállalkozókat. MHC**

Továbbra is várjuk minden hónap harmadik szombatján az **önkénteseket**, hogy szépítsük, építsük közös otthonunkat. Tavaszai időpontok: **április 17., május 15.**

Augusztus 23-tól kezdjük el a Diós ház bontási munkálatait, melyre minél több segítőt várunk, fiatal, időset egyaránt.

A gyerekfoglalkoztatást továbbra is szeretnénk minél képzetesebb gyerekfoglalkoztatókkal megoldani. **Május 14-től 16-ig ismét képzést tart a Hodován házaspár. Jelentkezni az iroda@schoenstatt.hu címen lehet.**

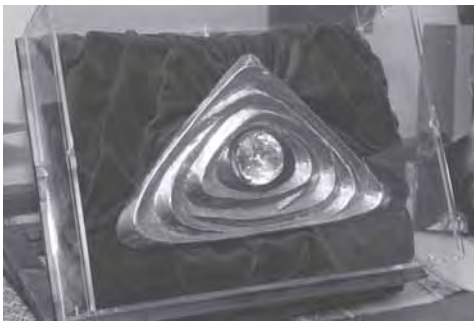
2010. január 9-én megtartottuk a technikai zsinatunkat, ahol döntés született a 2010. évi családnapi árairól. Tekintettel a családok nehéz helyzetére csak a felmért árakat emeltük. Ez sajnos elkerülhetetlen volt a rezsiköltségek és az élelmiszerárak emelkedése miatt.

A családnapi árak 2010-ben:

Házaspár:	52.000,-Ft
Gyermek 14 év felett:	16.500,-Ft
10–14 éves:	14.300,-Ft
6–10 éves:	12.100,-Ft
2–6 éves:	8.800,-Ft
0–2 éves:	2.750,-Ft

A harmadik gyermekért és a többi testvérkéért továbbra sem kell fizetni. Hálásan köszönjük mindazoknak, akik adományaikkal lehetővé tették a részvételt a rászoruló családok számára. Kérjük szépen továbbra is a segítséget, mert sajnos nem lesz idén sem könnyebb a családok helyzete.

A **családnapi** már minden hely foglalt, kivéve a **március 27 – április 2-i** és **az augusztus 22–28-i első résztvevőknek** meghirdetett alkalmakat.

Vendégül láthattuk Magyarországon a Kantenich atya által az Ős-szentély számára ajándékozott **Atya-jelképet**, mely az örök Atyát és Kantenich atyát képviselve járta a családok háziszentélyeit, kézzel kézre adva. Február 14-én ünnepélyesen fogadtuk Óbudaváron a Magyar Schönstatt Szentélyben, és ugyanitt vettünk búcsút tőle február 28-án, mikor Arkadiusz lengyel atya a vele

együtt érkező másik atyával, nővérrel és édesanyjával együtt átvette, hogy a lengyelországi schönstattosoknak elvigye.

A Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium pályázatán **998.000,-Ft értékben nyertünk energiatakarékos izzókat**, melyeket a napokban juttatjuk el a jelentkező nagycsaládoknak a használt, de nem kiégett, régi típusú izzóikért cserébe. Ez úton is felhívjuk a résztvevők figyelmét, hogy **az energiatakarékos izzók elhasználódás után veszélyes hulladéknak minősülnek**, ezért a megfelelő leadóhelyeken kell leadni azokat.

Alapítványi hírek

A Schönstatt-szentélyt Magyarországnak Alapítvány 2009. évi célkitűzéséül első sorban a 2008. évben a képzőház befejezéséhez felvett kölcsönök teljes visszafizetését tűzte ki célul.

2009. év elején az Alapítványnak 10.100.000 Ft tőke + kamattartozása volt. Évközben visszafizettünk 5,5 millió Ft tőkét valamint 0,35 millió Ft kamatot, december végén újabb 2,6 millió Ft tőketörlesztést. Január hónapban újabb nagylelkű adományoknak köszönhetően 2,0 millió Ft törlesztéssel letudtuk a maradék tőketartozást. Hátra van még a kölcsön kamattartozásának kiegyenlítése, körülbelül 813 ezer Ft.

Köszönjük mindazok nagylelkű hozzájárulását, akik adományukkal lehetővé tették a kölcsönök visszafizetését!

EURÓPAI CSALÁDKONGRESSZUS

Schönstattban 2010. május 20. és 24. között

Lelkiségünk nemzetközi mivoltából fakadóan – és kezdetben Tilmann atya kezdeményezésére – immár harmadszor kerül megrendezésre a találkozó. Először 1998-ban, majd 2004-ben, s most 2010-ben találkozunk Európa schönstatti családjai, hogy egységünk, schönstatti lelkiségünk közösen is növekedjen.

Első alkalommal a háziszentély, második alkalommal a család, házasság, idén a kötődések, ezen belül is a Kantenich atyához való kötődés lesz a központi gondolat.

Nem véletlenül, hisz ez a kongresszus a megnyitója a 2014-re való készületi időnek, mely elvezet a nagy 100 éves jubileumig...

Kongresszusunk mottója: Összekapcsolódva Veled a szeretetben

A találkozó három napján a **szív-jelkép** vonul végig, egy szív-alakú karabiner jelképezi a kötődéseket.

„A szentélyből magamhoz vonzom az ifjú szívveket”

Az első nap a **helyi** kötődésekről – mint a szentély, a háziszentély, a Házaspárok útja –, az otthonunkhoz, a dolgokhoz, a munkánkhoz, a környezetünkhöz való kötődésekről lesznek előadások, beszélgetések.

Itt hangzik majd el két magyar előadás is, melyre

németül „Királyi nevelő az otthonunkban” címmel Varga Károly és Erika,

angolul „A Házaspárok útja az óbudavári szentélynél, kötődés a szentélyhez” címmel Zajkás Péter és Rozi készül...

„...de mindenekelőtt szívemet...”

A második napon a **személyes** kötődésekről lesz szó, délelőtt egy Kentenich atya utat járunk végig, hogyan és melyik életszakaszában milyen kötődéseket élt meg. (Ez az ún. Kötődések útja)

Itt is szerepet kapnak magyar házaspárok.

„...ugye lángolt a szívük...”

A harmadik napon az **eszmei** kötődéseket vesszük szemügyre. Itt hangzik majd el németül Uzsalý Zoltán és Pécsi Rita előadása „Isten elgondolását a férfiről és nőről gyermekeinknek továbbadni – erős fiúk, erős lányok” címmel.

E három napot keretbe fogja majd a megérkezés estéjének ünnepélyes megnyitója, a hétfői közös aratás és záró szentmise.

Magyarországról erre a munkakongresszusra hat magyar házaspárt várnak, akik beszélnek és értenek németül vagy angolul, s fontosnak érzik, hogy a schönstattiak nagy Európa-Családját építsék, s szívesen dolgoznak majd azokon a rendezvényeken, melye-

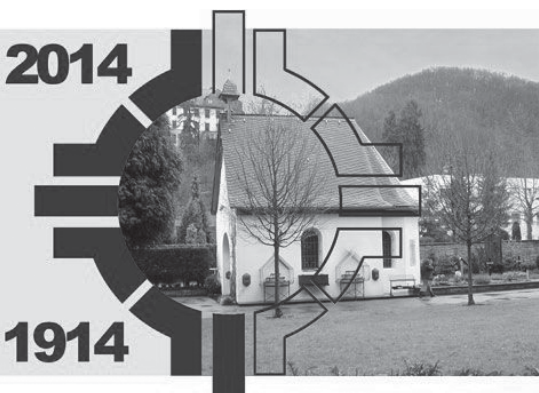
ket a 2014-es nagy jubileumra való készülétként rendeznek az egyes országok.

Mi, magyarok, 2011-ben augusztus 11-től 19-ig német nyelvű családnapokat szervezünk, 2012-ben angol nyelvűt és 2013-ban – mely még messze van... – VALAMIT, aminek még a körvonalai látszanak csupán... Ötleteket szívesen fogadjunk, mi lenne az, ami a magyar sajátosságokat, a mi magyar schönstatti értékeinket legjobban megmutathatja más országokból érkezőknek...

A kongresszusra kiutazók Magyarország *képviselésében* utaznak, szeretnénk Mindnyájatokat magunkkal vinni, s szeretnénk, ha a kongresszust megelőző **kilencdedet** közösen imádkoznánk, ezt **március 18-án** kezdjük meg. Hetente küldjük a kilenced szövegét a csoportvezetők és háziszentély listán, illetve a napi Kentenich-üzenetekkel csütörtökönként. A honlapon, a listákon, a Hírlevélben, az Oázisban folyamatosan tudósítunk Mindnyájatokat a készülétről, a kongresszusról és az azt követő munkáról.

Szívesen fogadjuk gondolataitokat, a nemzetközi étellel kapcsolatos ötleteiteket, esetleges kérdéseiteket, és jelentkezéseket, ha a kilencedet a saját címetekre is meg szeretnétek kapni, hogy együtt imádkozzunk Kentenich atya nagy álmáért – a nemzetközi Schönstatt Mozgalomért...

Varga Károly és Erika
erikavarga7@gmail.com
20/ 456 6055

Jegyestábor

házasságra készülőknek

Szeretettel várjuk táborunkba azokat a jegyespárokat, akik már döntöttek egymás mellett, hamarosan házasságot szeretnének kötni, és minden vágyuk, hogy életük végéig együtt, szentségi házasságban éljenek. Tudják, hogy a boldog házasság nem magától marad fenn, hanem dolgozni kell érte, és ezért szívesen hoznak áldozatot.

Előadásaink, melyeket házaspárok tartanak, a katolikus Schönstatt Családmozgalom szellemiségét hordozzák, segítséget nyújtanak a harmonikus házasság kialakításához, tanácsot adnak házasságban gyakran előforduló nehézségek megoldásához, segítenek, hogy házasságunkat, mint szentséget tudjuk majd megélni, amelyben jelen van a személyes Isten.

A tábor ideje alatt lehetőség nyílik nyolcszemközti beszélgetésre több éve házas párokkal, és időt biztosítunk arra is, hogy a jegyespárok kettesben is sokat tudjanak beszélgetni a hallottakról.

A tábor helye: MARTINEUM Felnőttképző Akadémia
9700 Szombathely Karmelita u. 1.

Időpontja: 2010. július 18–24.

Részvételi díj: 25 000 Ft/fő

Helyfoglalás páronként 5000 Ft befizetésével történik.
A részvételi szándékot jelentkezési sorrendben tudjuk elfogadni.

Jelentkezés és bővebb információ: Kuslits Károly és Panka

Telefon: 06-20/223-2208

E-mail cím: jegyestabor2010@gmail.com

Szervező: Családakadémia Egyesület

CSAK7 ajándék

Van egy nagy kincsünk. Tulajdonképpen nemrég tudatosult csak, hogy őt (is) a Családakadémiának köszönhetjük. Olyan természetesnek vesszük, hogy velünk van, mintha ez mindig így lett volna... A legelső (fél)év harmadik alkalmán gyerekvigyzóként rengeteget foglalkozott akkor másfél éves kislányunkkal – így kezdődött. Péliföldszentkeresztben indult tehát a barátság, de mivel ők is budaörsiek – édesanyjával együtt járunk Asszonykörre is –, újabb találkozást beszéltünk meg. Itthon is lett egy gyerekvigyzóm, akit ritkán kellett hívnom, gyakran jött, és mindig a lehető legjobbkor ajánlotta fel a segítségét. Aztán észrevétlenül lett gyerekvigyzóból barát és lassan családtag. Velünk van az ünnepeinken, jön velünk sétálni, kirándulni, nyaralni – és rengeteget segít, játszik, foglalkozik a gyerekekkel és a szüleikkel, vagyis velünk is ☺. Tovább bővült kis családuknak, Virág lányunkat már vele vártuk, együtt izgultunk és örültünk, és az immár 15 hónapos leányka szülei és nővére után egy ideje már őt is nevével szólítja: Kinga... Köszönjük!!! M+A

CSAK7 Küldetésünnep – meglepetés vendégek

Amikor a vizsgaelőadást szerveztük, meghívott vendégeink között volt egy házaspár, akik nem ígérték biztosra részvételüket – sőt, inkább valahogy úgy álltak hozzá, hogyha semmi más nem jön közbe addig, és a kedvük is úgy alakul, talán eljönnek. Sajnos templomba is így járnak – azaz leginkább sehogy. Hát nem is jöttek el az előadásra.

A Küldetésünnep szervezésekor újra eszembe jutottak, és elhatároztam, hogy erre az ünnepre is meghívom őket – nem adom fel könnyen. Az elhatározáson kívül azonban tovább nem jutottam, mígnem pár héttel a nagy ünnep előtt az említett házaspárból az édesanya fel nem hívott. Mikor a telefonom kijelzőjén megjelent a

neve, azonnal beugrott, hogy most mondanom kell neki: december 12. szombat, délután 3 óra, Küldetésünnep. Felvettem, és ő ezzel kezdte: december 12-én szombaton, délután 3 órára szeretnék meghívni Borka lányunkat nagyfiuk születésnapra zsúrjára... Puff neki, gondoltam, erről ennyit. Megköszöntem, aztán elmondtam neki, hogy én is pont ugyanekkorra szerettem volna őket meghívni egy másik ünnepre... Miután kölcsönösen kifejeztük sajnálkozásunkat, hogy nem tudunk elmenni, letettük a telefont. És ezután történt a csoda. Másnap újra felhívott az anyuka, és lelkesen mesélte, hogy sikerült megszervezniük, a gyorséteremmel is lebeszéltek már, hogy átrakják a gyerekzsúrt délelőtt 9 órára, hogy délután el tudjanak jönni a Küldetésünnepre, annyira megtetszett neki és a férjének, hogy még olyan is lesz a szentmisében, mint a házassági fogadalom megújítása...!!! A Küldetésünnepig hátralévő napokban még párszor felhívott, hogy fog-e valaki fényképezni vagy videózni, mert ha nem, ők megszervezik. Mikor a meghívót vittem el nekik, előhozta a legszebb ruháit, és megmutatta, kérdezvén, szerintem melyiket illene erre az alkalomra felvennie... És igen, eljöttek a Küldetésünnepre, végig kitartottak a meglehetősen hosszú szentmisén, és még utána a fogadáson is ott ragadtak nagy lelkesedésükben. Titokzatos az emberi szív, és ahogyan abban a Jóisten munkálkodik.

Építsünk oázist!

Ez lett az idei, 2009-es jelmondatunk. Eleinte sokaknak talán idegenül hangzik, meg nem olyan motiváló, talán nem is tudunk mit kezdeni vele. Ezért is gondoltuk úgy, hogy ez a mondat egy kis

magyarázatra szorul. Összeírtuk azokat a gondolatokat, amelyek a zsinaton elhangzottak a jelmondatdal kapcsolatban.

Fontos tudnunk, hogy mi is az az oázis! Oázis ott tud épülni, ahol van egy forrás. A forrás köré kutat kell építeni, hogy el ne folyjon a víz a sivatagba, és ki ne apadjon a forrás. Hogy mi juthat eszünkbe egy ilyen helyről? Néhány idézet a zsinatról:

„A Mennyország olyan, mint az oázis: szép, üde, friss, üdítő stb., tehát ha felépítessz egy oázist, tulajdonképpen olyan, mintha eljutnál a Mennybe.”

„Az oázisról nekem az jut eszembe, hogy másokat vonz, enyhet és békét ad, üdítő vízforrás. Az építés pedig alkotó tevékenység, ráadásul csapatmunka!”

„A Szűzanya is oázis!”

„Az oázis építése szolgálat, ugyanakkor önnevelés valamint életpélda.”

„Az oázis építését tekinthetjük a lánymozgalom felépítésének. Közösségünk még nem túl nyitott, hisz többnyire schönstatti családok leányai a tagjai. Feladatunk ezzel tehát az is, hogy nyitottakká váljunk, mint egy oázis a sivatag közepén! De feladatunk az is, hogy a lányokat közelebb vigyük Schönsstatthoz! Ugyanakkor ezzel az egyházzal is építjük, népszerűbbé tehetjük.”

„Semmit Nélküled, semmit nélkülünk!”

„Aki az oázist építi, az minden nap ott van, tehát tud meríteni bármikor a forrásból.”

„Merítkezés lehet minden lánytábor, lányhétvége, ifjúsági találkozó... is.”

„Ebben a jelmondatban benne van az is, hogy tudjunk másokat meghallgatni, hogy mi tudjunk támasszá válni, hogy küldetésünk van, hogy teljes szívvel, közösségekben csináljuk azt, amit teszünk.”

„Az építkezés erősebbé tesz.”

„Az oázis a szentély, a Szűzanya, a kegyelem, mi vagyunk a víz, ami innen fakad, és a növények azok, akikhez »eljutottunk«.”

„Az oázis egy új ország. Meg kell építenünk először a szívünkben, aztán a szűk, majd a tágabb környezetünkben.”

„Az oázis nem lesz termékeny szív nélkül! Csak szeretetből, örömmel, tőzzel!”

„Ebben a mondatban benne van, hogy a jelenben kell tennünk, nem a jövőben és nem is a múltban!”

Mária tökéletesen gondoskodik rólunk

Schönstatt nagyon különleges hely. Nehéz megfogalmazni, milyen érzés ott lenni, de aki tapasztalta már, az biztosan tudja, mire gondolok. 2007-ben 2 hónapot töltöttem ott a Schönstatt Summer program önkénteseként. Nagyon szép élményekkel gazdagodtam az ott töltött idő alatt. Azóta is mindig vissza akartam menni, és január utolsó hetében végre alkalmam nyílt rá. Ezen a héten bőven volt lehetőségem megtapasztalni, hogy Mária tökéletesen gondoskodik rólam.

A szállásom az Összentély közelében, a Sonnenauban volt. Odaérve az első este ott találtam Gertrud Mária nővért, akit egyébként is fel akartam keresni, de nem gondoltam, hogy rögtön összefutok vele. Épp egy lányhétvégét tartott, és nagyon megörült nekem (hát még én neki☺). Meghívott az esti programjukra, ami nagyszerű volt. Később még sokat beszélgettünk, sőt felajánlotta, hogy felkészül egy általam választott témából, és eljön még egyszer a Sonnenauba, hogy beszélgessünk róla.

Találkoztam egyszer 10 perc erejéig Oroszi Krisztival is. Ugyan nem sokat tudtunk beszélgetni, de nagyon jó volt boldognak, kiegyensúlyozottnak látni.

A 2007-es Schöstatt Summer programon két nővér volt felelős értünk: Patricia és Kerstin nővér. Őket is fel akartam keresni, de nem tudtam elérni őket telefonon. Ekkor írtam Patricia nővérnek egy e-mailt, amit – mint utólag kiderült – véletlenül rossz címre küldtem. Viszont mégis sikerült velük találkoznom. Egyik alkalommal, amikor a Schönstatt hegyen sétáltam Gertrud Mária nővérral, megállt egy autó, és kiszállt belőle Patricia nővér, majd 5 percen belül szembe jött velünk Kerstin nővér is. Sikerült őket jól meglepni, de nekik is engem. Mind a ketten lejöttek hozzám még beszélgetni a következő napokban. Ezen kívül Kinga nővérral is tudtam találkozni, aki ugyan Trierben tanul, de kivételesen ezen a héten korábban visszaért Schönstattba.

Egyik reggeli alkalmával találkoztam egy német férfivel, akivel elkezdtünk beszélgetni. Sok minden szóba került, megkérdezte, hogy mikor és hogyan tervezem a hazamevetelt. Mondtam neki, hogy szombaton hajnali 7-kor indul a repülőm a Köln-Bonn reptérről. Mivel olyan korán még nincs vonat, ezért úgy terveztem, hogy pénteken az utolsó vonattal megyek ki a reptérre, és ott várakozom néhány órát. Erre mondta, hogy ő a családjával Bonn mellett lakik, és felajánlotta, hogy aludjak náluk, és majd ők kivisznek a repülőhöz. Így történt, hogy nem kellett a reptéren éjszakáznom. 7-kor be is szálltam a gépbe, de olyan sűrű, nagy pelyhekben hullt a hó, hogy csak 9-kor tudott felszállni. Bécs és Budapest közé érve azonban vissza kellett fordulni, mivel lezárták mindkét repteret a hó miatt. Így aztán délben ismét a Köln-Bonn reptéren landoltunk. Kiderült, hogy aznap már nem lehet hazajutni, és a legközelebbi gép csak másnap este indul. Felhívtam a családot, akiknél éjszakáztam, hogy nem mehetnék-e vissza hozzájuk. Rögtön mondták, hogy természetesen mehetnek. És mi történt? Este a bonni operaházban ültem egy előadáson, mivel a családfő ott klarinétoszik, és épp előadása volt, ezért magával vitt. Másnap, mielőtt elmentem, még elvittek egy étterembe ebédelni. Nagyon szép élmény volt találkoznom egy ilyen vendégszerető, kedves családdal.

A Schönstattban eltöltött hét rengeteget adott. Volt időm imádkozni, pihenni, Schönstattot jobban megismerni, régi és új barátokkal találkozni.

Köszönöm, Szűzanya!

Idén a lánytáboraink témája az új jelmondatunk lesz: Építsünk Oázist!

Tavasszal lányhétvégét tartunk Óbudaváron április 16-tól 18-ig.

Várjuk a 15 évesnél idősebb lányok jelentkezését Radnai Rékánál! (info lejjebb)

Idén nagy örömmel szolgálhatunk nektek, lányok!

Az ifjúsági Diós házat felújítják.

Ezért a lánytáborokat is kicsit korábbra hoztuk. Helyszín: **Óbudavár**

Az **időpontok:** 13–15 évesek: július 18-tól 24-ig

16–18 évesek: július 25-től 31-ig

18 év feletiek: Gertrúd-Mária nővérrel: július 10-től 16-ig

Jelentkezni tudtok: **Radnai Rékánál** (06207738573) rekusz@gmail.com

A 10–12 éves lányoknak **Kővágószőlősen** lesz a tábor augusztus 1-től 7-ig.

Jelentkezni lehet: **Gregorich Zsófiánál** Tel.: 06/70-379-59-02

e-mail cím: zsoofa@gmail.com

Az 1–4. osztályos lányoknak augusztus 8-tól 13-ig lesz a táboruk.

Jelentkezni lehet: **Schumicky Ildikónál** Tel.: 06/20-343-10-66

e-mail cím: schumicky.ildi@sch-ps.hu

Várjuk jelentkezéseket! További információkat személyesen! ☺

Indulj el egy úton!

Sosem szerettem világot járni. Múlt márciusban, egy hajnalon mégis összepakoltam, s mire reggel lett, szerencsésnek érezhettem magam: lány volt a koppanás a bergamo-i aszfalton.

Szakmai gyakorlatra mentem egy pistoiai díszfaiskoláshoz, a Fratelli Andreini Piantéhez. Az olaszországi szakmai gyakorlattal az volt a célom, hogy a magas törzsre oltott pikkelylevelű örökzöldek neveléséről és magyarországi értékesítéséről minél többet megtudjak. A kiutazás „életbe vágó” volt, mert ez a téma a szakdolgozatom szerves részét képezi, és nem találtam róla szakirodalmat. A faiskolára egyébként az interneten keresztül bukkantam. A kezdeti levelezésből találkozás lett. Olaszul – néhány személyes és birtokos névmáson kívül – pár alapvető szót tudtam, de őszintén szólva nem zavart. Az élet magyarul is és olaszul is ugyanaz.

A faiskola vezetője, Riccardo Andreini befogadott a házába, olyannyira, hogy távollétében, mint rangidős férfinak, az asztalfőt nekem terítették.

A családba negyedik gyermekként érkeztem. Volt egy 23 éves „húgom”, Marina és egy 12 éves öcsém, Lorenzo. A 27 éves Giulia már nem lakott a családnál.

Naponta legalább 10 órát dolgoztam, kezdetben, mint „fogd meg-tedd oda”, később – miután a munkához szükséges nyelvet elsajátítottam – mint önálló feladatvégzésre képes „operaio”. A fizikai megterhelésnél csak az esti félkilences vacsora volt nehezebb. Meg kellett tanulni Marina-ra „húgként” tekinteni.

Nagyon sokszor dolgoztam Sonia és Giulia társágában. Nem beszélgettem még annyit nőkkel, mint a kinn töltött három hónap alatt. Érdekes tapasztalat volt, hogy egy női társaságban is lehet annyira fűtött a hangulat, mint egy fiú koleszban.

Külön nagy ajándék volt, hogy a család is gyakorló katolikus volt. Unokatestvérestől, nagybácsistól, nagynénistől, néha munkatársastól együtt jártunk temp-lomba. A miséből kezdetben nem sokat értettem, a jó pásztorról szóló prédikáció volt az, aminél a tantusz először leesett.

Az Andreini-lak az otthonom volt. Köszönöm...

Egy hullámhosszon Schönstatti műsor a Mária Rádióban

Nagy szeretettel ajánljuk figyelemetekbe az Egy hullámhosszon tavaszi műsorait, melyeket kéthetente péntek este kilenc órától hallhattok a Mária Rádióban. Elhangzott adásaink letölthetőek, nézzetek körül a csaladmozgalom.hu/mariaradio linken az Egy hullámhosszon menüben!

Ápr. 2.: 10. Mikor érett meg egy kapcsolat a házasságra? (Hány év járás után érdemes összeházasodni? Mikor lehet belemenni egy házasságba? Honnan tudjuk, hogy készen állunk a házasságra?) Meghívott vendégek: Bartal Orsi és Gergő,

Ápr. 16.: Jegyesség, mint felkészülés (Mik azok az általános hibák, amiket egyszerűen el lehet kerülni, ha észreveszi az ember? Mennyire és milyen módon szabad vagy kell a másikat nevelni? Mennyire kell mindent elmondani a másinak? Észre lehet-e venni, hogy a házasságom most romlik el, vagy csak akkor, ha már elromlott?). Meghívott vendégek: Fleischer Andi és Zoli

Ápr. 30.: Örök szerelem, hogy házasságban a szerelem ne legyen megszokás (Létezik - e örök szerelem? Milyen az ideális házasság? Hogyan lehet hűnek maradni annyi éven át?) Meghívott vendégek: Geiger Reni és András

Máj. 14.: Fiatal házások örömei, bánatai (Hogyan kezelitek a konfliktusokat? Távoltság és közelség a saját szüleinkkel kapcsolatban [összetartozás, leválás, gondoskodás], ha gond az anyagiak) Meghívott vendégek: Bodó Marci, Rita

Máj. 28.: Gyerekek helye a családban (Hogyan állnak, állhatnak a házaspár „közé” a gyermekek?) Meghívott vendégek: Weeber Saci és Tibi, Joó Enikő és Attila

Az elhangzott műsorok honlapunkról (csaladok.schoenstatt.hu) letölthetőek!

Legyetek velünk ti is egy hullámhosszon!

a műsor stábjja

Mária Musical

Tegyétek, amit Jézus mond nektek!

Hogyan lehet Mária példaképünk?

Egy esküvő, egy lakodalom a résztvevők számára egész életre szóló emlék marad. A gyönyörű menyasszonnyal és az elegáns vőlegénnyel együtt örültek a menyegzőre, Kánába összesereglett rokonok, ismerősök. A távol élők elmondták, mi történt velük, régi ismerősök érdeklődtek egymás sorsáról. A gyerekek szaladgáltak, nagyon jól érezték magukat. A háziak finom ételekkel, italokkal készültek. Mária észrevette, hogy valami nem stimmel. A szolgálától megtudta, az a baj, hogy kevés a bor, és rövidesen elfogy. De Mária nem nézte tétlenül a nehéz helyzetbe került vendéglátókat. Próbált segíteni nekik, és ismerte Jézust. Odament fiához, elmondta neki, amit kiderített, talán úgy, hogy más ne hallja. A szolgálát is felkészítette: tegyétek, amit Jézus mond nektek! Ez a mondat nekünk is szól: Tegyük, amit Jézus mond nekünk.

A színpadon bibliai történetek elevenednek meg. Egy mai fiatal pár, Kata és Pál beszélgetnek a Szentírásról, keresik Mária igazi, eredeti arcát. Máriát, a fiatal lányt látjuk, aki esti imájában jegyeséről ábrándozik. Az angyal szavára igent mond,

Isten felkérésére vállalja, hogy a Megváltó édesanyja legyen. Ő „éltünk csillaga”, aki Istenre hagyatkozó magatartásával „megment minket”. Bízik a Mennyei Atyában, tudja, hogy soha nem hagyja magára: „boldog vagyok, mert Isten velem van!” – éneklí a Magnifikátban. Egy másik jelenetben Mária szimpatikus, vonzó személyiség, aki igyekszik megérteni jegyesét, Józsefet, és megbeszéli vele a nehézségeket. Együtt vállalják a betlehemi istálló rideg körülményeit, az egyiptomi menekülést Istenbe vetett bizalommal. A keresztúton végigkíséri Jézust, és virrasztva várja fia feltámadását. Pünkösdkor az apostolokat buzdítja: „mindannyian fény vagytok, ...induljunk hát, ne várokoztassuk tovább a világot!” Szavai nekünk, nézőknek is szólnak, így válik Mária a mindennapokban nevelőnké.

A Mária musical szövegét Beller Tilmann atya írta, akinek a Schönstatt családmozgalom keretében a magyar családokért végzett 25 éves munkáját a Magyar Katolikus Püspöki Kar Pro Caritate Christiana díjjal ismerte el. A darab zenéjét Alois Lugitsch osztrák zeneiskolai igazgató írta. A darabot 2006-ban mutatták be német nyelven. A magyarországi ősbemutatóra 2008-ban Budapesten került sor. Nagy sikert aratott Zánkán, Budaörsön, Veszprémben és Keszthelyen is. A művet 14–26 éves fiatalok adják elő, a Schönstatt családmozgalomhoz tartozó családok gyerekei. Nagy értéke musicalünknek, hogy mindenki szeretetből és lelkesedésből vesz benne részt, örömeit leli a közös zenélésben, énekelésben, táncolásban.

A musicalt nagybőjt elején adtuk elő, amikor Jézus szenvedésének és kereszthalálának eseményeit idézzük fel, s egyben lélekben átélhetjük Mária lelki kínjait, hogyan tudott mindig IGENT mondani Isten akarata.

A mű a résztvevőknek közösségi, művészi élményt jelentett. A visszajelzések alapján a hallgatóságnak lelki felfrissülést, elgondolkodtató, lélekemelő órákat ajándékoz, mely által mindenki gyarapszik emberségben, szeretetben...

A székesfehérvári bemutató február 27-én, a budapesti előadás másnap a Patrona Hungariae Gimnáziumban volt telt ház előtt. Fehérvárott és a Patronában több száz idegent tudtunk megszólítani, fellelkesíteni. El tudtuk vinni hozzájuk az üzenetet, hogy Mária nem csupán szentkép vagy szobor, hanem élő valóság, akivel napi kapcsolatban lehetünk, akivel szövetségben élhetünk, aki naponta elvezethet minket Jézushoz és az Atyához!

Csodálatos volt ez a hétvége, melyen a két előadást bemutattuk! Azóta is csak az öröm és a hála van bennünk, egyértelművé vált, hogy ez az ügy teljes mértékben a Szűzanyáé! Oly mértékben az eszközei lettünk azzal, hogy minden áldozatot, nehézséget, jobbítási igényt felvállaltunk, hogy minden botladozásunk ellenére Ő diadalra viszi Jézus ügyét! Ezért az „ügyért” érdemes dolgozni, sőt azt hiszem, ezt mindannyian megtapasztalhattuk, örömmel, lelkesedéssel tölt el bennünket!

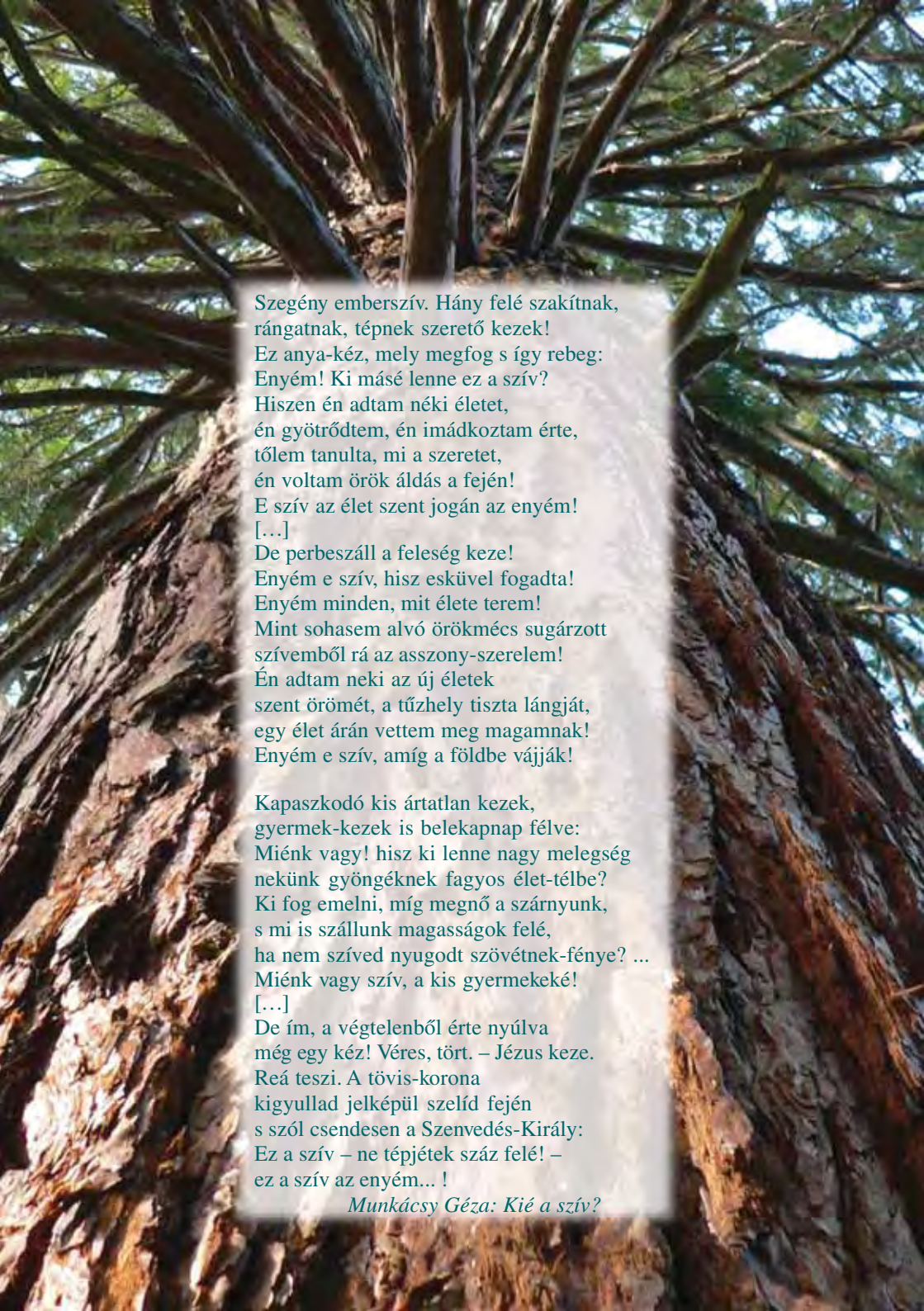
További részletek (kotta, CD vásárlás) a <http://mariamusical.uw.hu>, és a <http://www.csaladmozgalom.hu> honlapokon találhatóak, az utóbbin az előadás néhány jelenete videón is megtekinthető.

MÁRIA MUSICAL

Szegény emberszív. Hány felé szakítanak,
rángatnak, tépnek szerető kezek!
Ez anya-kéz, mely megfog s így rebeg:
Enyém! Ki másé lenne ez a szív?
Hiszen én adtam néki életet,
én gyöttrődtem, én imádkoztam érte,
tőlem tanulta, mi a szeretet,
én voltam örök áldás a fején!
E szív az élet szent jogán az enyém!
[...]
De perbeszáll a feleség keze!
Enyém e szív, hisz esküvel fogadta!
Enyém minden, mit élete terem!
Mint sohasem alvó örökmécs sugárzott
szívemből rá az asszony-szerelem!
Én adtam neki az új életek
szent örömet, a tűzhely tiszta lángját,
egy élet árán vettem meg magamnak!
Enyém e szív, amíg a földbe vájják!

Kapaszkodó kis ártatlan kezek,
gyermek-kezek is belekapnap félve:
Miénk vagy! hisz ki lenne nagy melegség
nekünk gyöngéknék fagyos élet-télbe?
Ki fog emelni, míg megnő a szárnyunk,
s mi is szállunk magasságok felé,
ha nem szíved nyugodt szövétnek-fénye? ...
Miénk vagy szív, a kis gyermekeké!
[...]
De ím, a végtelenből érte nyúlva
még egy kéz! Véres, tört. – Jézus keze.
Reá teszi. A tövis-korona
kigyullad jelképül szelíd fején
s szól csendesen a Szenvedés-Király:
Ez a szív – ne tépjétek száz felé! –
ez a szív az enyém... !

Munkácsy Géza: Kié a szív?